

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, TRAVANJ 2017. ■ GODIŠTE XI. ■ BROJ 66 ■ ISSN 1846-4076

**BISKUPOVA
USKRSNA PORUKA 2017.**

DOGAĐAJNICA

Proslavljena obljetnica smrti
kardinala Franje Kuharića

Skupština arhiđakona i
dekana Požeške biskupije

Korizmena duhovna
obnova za svećenike

U Slatini proslavljena
svetkovina sv. Josipa

Misa zadušnica za preminulog
svećenika Tomislava Ivančića

Veleposlanici posjetili Požegu,
a predsjednica RH Stolni kaptol

ŽIVOT MLADIH

Katolička osnovna škola
proslavila sv. Josipa,
svoga nebeskog zaštitnika

Uspjeh naših škola na državnoj
vjeronaučnoj olimpijadi

IZ NAŠEG CARITASA

Korizmeni susret biskupa
Škvorčevića s vodstvom
Caritasa Požeške biskupije

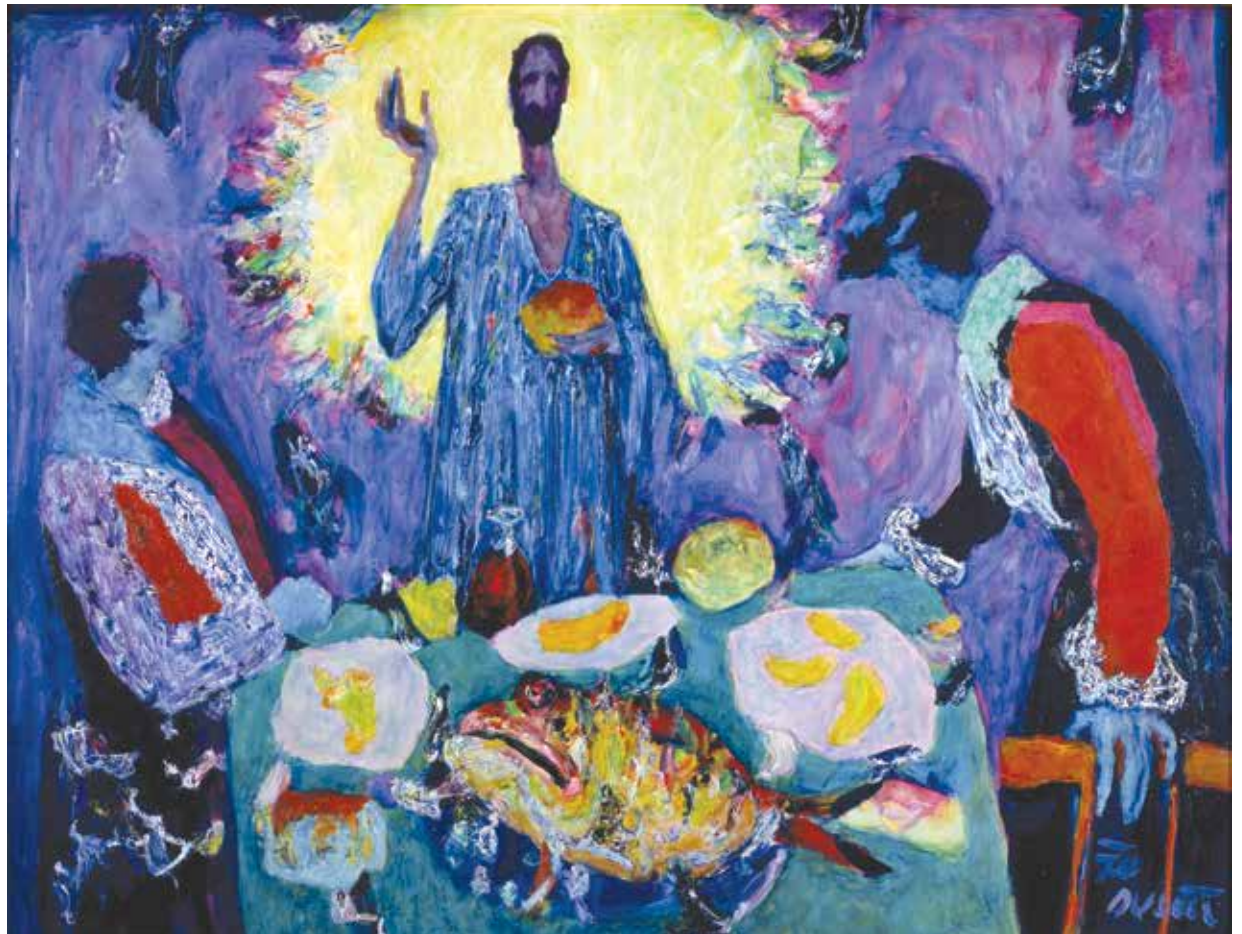
Biskup pohodio
prognaničko naselje Kovačevac

KORIZMENE TRIBINE

Ivo Lučić, Neven Šimac,
Ivo Banac, Ivica Raguž

DUHOVNI KUTAK

Piše: Josip Krpeljević

„Mir vama“ (Lk 24,36): Krist danas i uvijek, naša nada, Aleluja! Pozdravom koji je Isus na dan uskrsnuća uputio svojim učenicima i riječima našega biskupijskog gesla od srca vam čestitam Uskrs o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije u pripravi za naš Treći euharistijski kongres.

Iz Uskrsne poruke biskupa Antuna

Sretan Uskrs!

**DAN OBNOVE ČIŠĆENJA
PAMĆENJA I SPOMENA
MUČENIKA U JASENOVCU**
str 4.

**SPOMEN NA NEVINO
UTAMNIČENE SVEĆENIKE U
STAROJ GRADIŠKI**
str 6.

**19. KRIŽNI PUT MLADIH
POD GESLOM »KRIST DANAS
I UVIJEKE, NAŠA NADA«**
str 16.

KRIST, DANAS I UVIJEKE, NAŠA NADA, ALELUJA!

Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
bogoslovi, sjemeništarci i vjeroučitelji,
dragi vjernici.

„Mir vama“ (Lk 24,36): Krist danas i uvijek, naša nada, Aleluja! Pozdravom koji je Isus na dan uskrsnuća uputio svojim učenicima i riječima našega biskupijskog gesla od srca vam čestitam Uskrs o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije u pripravi za naš Treći euharistijski kongres.

Agrokorovi problemi i spas smrtno ugroženog čovjeka

Zacijelo ste tijekom minulih korizmenih dana, uz redovite poslove i nastojanja oko duhovne obnove, pratili zbivanja povezana s hrvatskom tvrtkom Agrokor. Financijski problemi doveli su u pitanje njezin opstanak. Tisuće radnika žive u strahu da će ostati bez radnoga mjesta i biti osuđeni na materijalnu bijedu. Hrvatska Vlada, banke, drugi vjerovnici i dobavljači grčevito traže mogućnost spasa spomenute tvrtke. Ima nade da će u tom uspjeh!

Mnoge ugroze koje susrećemo u svom životu uspijevamo riješiti našim ljudskim sredstvima, ali ostajemo posvema nemoćni pred najtežom propašću koja nam prijete: Pred zlom i smrću. Za to naše stanje postoji Božji odgovor koji je sv. Pavao opisao jednostavnim tvrdnjom: „Jedan za sve umrije“ (2 Kor 5,14) - Isus Krist, Sin Božji koji je postao čovjekom. Apostol nas uvjerava da je njegova smrt put kojim je Bog ušao u naše smrtno stanje svojom ljubavlju, jedino moćnom pobjednički se suprotstaviti Zlome koji želi upropastiti naš život. Snaga je toga Božjeg djela u tome što je Isus *umro* za

nas: „A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grješnici Krist za nas umrije“ (Rim 5,8). Bog nas se nije odrekao zbog ranjenosti zlom i grijehom, nego nam je upravo zato pristupio posebnom strategijom u Sinu, njegovom nas je modricom izliječio (usp. 1 Pt 2,24), oslobodio od propasti smrti. U njemu je našu raspadljivost odjenuo u neraspadljivost, i našu smrtnost u besmrtnost (usp. 1 Kor, 15,53). S Apostolom ushićeni uskliknimo ovog Uskrsa: „A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!“ (1 Kor 15,57).

Kršni prijelaz iz smrtnosti u besmrtnost

Kako možemo postati dionicima toga Isusova djela usred svakodnevnog iskustva smrtno ugroženosti našega tijela, i ranjenosti našega duha zlom? Poučava nas Apostol: Krštenjem smo zajedno s njime ukopani u smrt, pa ako umrijesmo s njime, vjerujemo da ćemo s njime i živjeti. Kao što Krist slavom Očevom uskrsnuo od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života (usp. Rim 6,3,6). Krštenje je najveći događaj u kojem je sam Isus Krist snagom svoga Duha ušao u našu smrtnost da bi nas očistio od rane grijeha i darovao besmrtnost. Crkva kao brižna majka i ove nas je korizme poticala da pokorom, molitvom, slušanjem Božje riječi, vršenjem djela milosrđa i sudjelovanjem u svetim otajstvima obnovimo ono što je u sakramentu krštenja Isus na nama ostvario, da od gubitnika zbog grijeha i ranjenosti na smrt postanemo s njime pobjednici. Obnovom krsnih obećanja u uskrsnom bdijenju novim žarom posvjedočimo svoju punu pripadnost Isusu Kristu u njegovoj Crkvi Katoličkoj. Na Uskrs

o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije to ima osobito značenje, jer mi u svojoj mjesnoj Crkvi ostvarujemo pripadnost Isusu Kristu, na koju nas trajno podsjeća geslo: „Krist danas i uvijek, naša nada, Aleluja“.

Euharistija temelj najčvršće nade

Ono što je Isus Krist po sakramentu krštenja u nama izveo, trebamo životom očitovati. Poziva nas sv. Pavao: „Ako ste suoskršli s Kristom, tražite što je gore, (...) za onim gore težite, ne za zemaljskim!“ (Kol 3,1-3). Naša težnja za nebeskim povezana je s nastojanjem oko čestitog života u skladu s dobro oblikovanom savješću. Bog na različite načine daje ljudima, pa i onima koji nisu kršteni, da mogu živjeti časno. Ali Isusova je riječ: „Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek“ (Iv 6,51). Na putu kojim smo krenuli nakon krsnog preporoda, Isus Krist traži od nas da se hranimo njegovim euharistijskim tijelom iz kojeg crpimo snagu za život vječni. Pružajući svojim učenicima kruh na posljednjoj večeri rekao je „ovo je tijelo moje - za vas“ a potom i čašu kazavši, „ovo je krv moja koja se za vas proljeva“, dodavši: „ovo činite meni na spomen“ (usp. 1 Kor 11, 24-25). Ukoliko želimo trajno živjeti svoju krsnu uronjenost u Isusa Krista, obvezni smo u svetoj misi činiti spomen na njegov „za nas“. Taj spomen ne može nestati u zaboravu, izbrisati se iz memorije čovječanstva, jer je njegovo pamćenje i životvorna snaga sâm Duh Sveti koji u euharistijskom otajstvu ponazočuje Isusovo djelo ljubavi, povezuje nas u zajedništvo njegova tijela i krvi, tvori od nas Crkvu. Kao što se materijalni kruh koji jede-

mo i vino koje pijemo stapa u jedno s nama i postaje naša snaga, tako se Isus Krist, kad u svetoj pričesti blagujemo njegovo sakramentalno tijelo i pijemo njegovu krv, sjedinjuje u jedno s nama te postaje naša hrana za život vječni. Stoga je posebno važno svetoj misi, napose nedjeljnoj dati središnje mjesto u našem osobnom i obiteljskom životu, hraniti se Isusovom snagom.

Uskrsna nada u svakodnevnom životu

Gospodin Isus, pobjednik nad smrću, svojom euharistijskom prisutnošću neprevrtljiva je nada da nećemo ostati žrtvama zla niti zarobljenicima smrti. Po vama, draga braćo i sestre, koji mu vjerujete i nastojite se hraniti kruhom života, Hrvatska je zemlja njegovih besmrtnih nada. Isus Krist pobjeđuje u našoj domovini kad supružnici u euharistijskom »za nas« trajno pronalaze snagu za svoj bračni »jedno za drugoga«, svjesni da živjeti jedan protiv drugoga znači gubitništvo. Oni u Isusovoj žrtvi ljubavi otkrivaju smisao svoje žrtvu koju dra-

Draga braćo i sestre! Molim Pobjednika nad smrću da vam kao učenicima u Emausu u svakom euharistijskom slavlju otvara oči vjere te ga u beznadima svijeta prepoznajete prisutnim na vašem putu kao istinsku nadu i smisao. „Krist danas i uvijek, naša nada, Aleluja“!

govoljno prihvaćaju, opredjeljujući se za rađanje potomstva i ulažući sebe u odgoj vlastite djece. Slično se zbiva kad stariji u slavljenju euharistije traže lijek svojim nemoćima, poteškoćama i osami. Mladi ljudi postaju našom hrvatskom nadom kad unatoč tome što bi mogli otići u inozemstvo u potrazi za boljim materijalnim životom, svjedoče da za njih postoje veće vrijednosti od toga, te svoje energije ulažu u nastojanje oko društvenih promjena kod nas i stvaranja uvjeta za bolji život u svojoj domovini. Hrvatske nade svjedoče i svi drugi koji ne idu za lagodnim, ugodnim i površnim životom, nego se po Isusovu primjeru na svim razinama, poput naših hrvatskih branitelja, znaju staviti na posljednje mjesto, služiti općem dobru, umirati kao pšenično zrno, da bi pobijedio život, sloboda i dostojanstvo.

Draga braćo i sestre! Molim Pobjednika nad smrću da vam kao učenicima u Emausu u svakom euharistijskom slavlju otvara oči vjere te ga u beznadima svijeta prepoznajete prisutnim na vašem putu kao istinsku nadu i smisao. „Krist danas i uvijek, naša nada, Aleluja“!

Radujem se našem zajedništvu u Požegi na Trećem biskupijskom euharistijskom kongresu u nedjelju, 24. rujna 2017. te vas u uskrsnoj radosti sve od srca u Gospodinu pozdravljam i blagoslivljam - vaš biskup

+ *Miroslav Štefanec*

Požega, 8. travnja 2017.

Krštenje je najveći događaj u kojem je sam Isus Krist snagom svoga Duha ušao u našu smrtnost da bi nas očistio od rane grijeha i darovao besmrtnost. Crkva kao brižna majka i ove nas je korizme poticala da pokorom, molitvom, slušanjem Božje riječi, vršenjem djela milosrđa i sudjelovanjem u svetim otajstvima obnovimo ono što je u sakramentu krštenja Isus na nama ostvario, da od gubitnika zbog grijeha i ranjenosti na smrt postanemo s njime pobjednici.

DAN OBNOVE ČIŠĆENJA PAMĆENJA I SPOMENA MUČENIKA U JASENOVCU

Temelj naše nade je Isusov križ i njegova uskrsna pobjeda u kojoj pronalazimo smisao patnji

U župnoj crkvi u Jasenovcu, 7. travnja održana je središnja biskupijska proslava Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. Tom prigodom dakovačko-osječki nadbiskup i metropolit Đuro Hranić, u zajedništvu s domaćim biskupom Antunom Škvorčevićem, dakovačko-osječkim nadbiskupom u miru Marinom Srakićem i srijemskim biskupom Đurom Gašparovićem te s dvadesetak svećenika predvodio je molitveno-pokorničko slavlje, koje je ujedno bilo i euharistijska postaja vjernika Novljanskog dekanata u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije. Na slavlju je bio nazočan i slavni episkop Jovan Čulibrk s pratnjom.

Božje milosrđe

U pozdravu vjerničkom mnoštvu biskup Antun je rekao da je zlo iz vremena totalitarnih sustava 20. stoljeća ostavilo na ovim prostorima duboke rane, kojima su u Domovinskom ratu pridodane nove, naglasivši da je to razlog što se, potaknuti pozivom i primjerom utemeljitelja naše Biskupije sv. Ivana Pavla II. za Veliki jubilej 2000., okupljamo ovdje u Jasenovcu i »nastojimo svojom pokorom, molitvom, kajanjem i praštanjem pristupiti tom stanju da bismo se digli iznad nanesenog zla, bili duhovno slobodni, u čistom pamćenju iskazali poštovanje prema svakoj žrtvi, bilo koje vjere ili nacije te molili Božje milosrđe za počinitelje zla.« Izrazio je radost što su se vjernicima Požeške biskupije tom prigodom pridružili nadbiskup i metropolit Đuro Hranić, nadbiskup i metropolit u miru Marin Srakić, biskup Đuro Gašparović te Fabijan Svalina, predsjednik Hrvatskog Caritasa. Nakon što je pozdravio nazočne svećenike, jasenovačke vjernike s domaćim župnikom Pejcom Oršolićem, časne sestre te hodočasnike iz župa Novljanskog dekanata i iz drugih krajeva, među njima

i brojne pješake, biskup Antun je posebnu dobrodošlicu izrazio episkopu g. Jovanu Čulibrku s pratnjom, u kojoj je bila i majka Serafima iz jasenovačke monaške zajednice, naglasivši da ga prima »s osobitim bratskim poštovanjem i zahvalnošću za potporu koju pruža našim iskrenim nastojanjima iskazati počast jasenovačkim i drugim žrtvama na našem izranjenom prostoru.« Naglasivši da se »danas želimo u molitvenom zajedništvu s Isusovom Majkom zaustaviti pred Bogom živim, slušati njegovu riječ, s njime razgovarati o poniženjima, progonima i stradanjima neuduznih ljudi«, ustvrdio je da »pred Bogom svaki pokušaj osude drugoga postaje poniznom molitvom za oprost svima, u svijesti suodgovornosti za mnoga zla« i da »takav susret s Bogom mijenja način gledanja na osobnu i opću povijest«. Podsjetivši da je »temelj naše nade Isusov križ i njegova uskrsna pobjeda u kojoj pronalazimo smisao patnji i poniženja naše ubijene i utamničene braće i sestara na ovom i drugim mjestima stradanja«, biskup je svoj pozdravni govor zaključio molitvom Gospi jasenovačkoj da ona moli s nama za ozdravljenje od rana zla, za oprost i pomirenje.

Život za drugoga

Potom se nazočnim vjernicima obratio slavonski episkop Jovan Čulibrk, naglasivši da se on na svaki poziv biskupa Antuna odaziva »ne samo s radošću, nego i s poletom pogotovo ovdje u Jasenovcu«, jer osjeća »da poziv dolazi iz bratske ljubavi i iz otvorenog srca koje sastradava sa svakim tko je nekada stradao.« Podsjetio je nazočne da se minuloga 31. ožujka navršilo 72 godine od kada je u njemačkom logoru Ravensbrück mučeničku smrt podnijela ruska monahinja Marija, koju je Sveti sinod Carigradske patrijaršije 2004. proglasio svetom. Naglasio je činjenicu da su u tom logoru gotovo do zadnjeg dana prije završetka Drugoga svjetskog rata ljudi još uvijek ubijani u plinskim komorama. Opisujući što se dogodilo toga 31. ožujka 1945., episkop je rekao da je spomenuta monahinja stala u red za likvidaciju u plinskoj komori umjesto jedne žene. Bez obzira što je ostalo nepoznato je li ona tim svojim činom tu ženu spasila ili je ta žena možda već sutradan završila u plinskoj komori, episkop smatra da je žrtva njezina života u duhu onoga što ovoga Dana slavimo. Prikazavši u najkraćim crtama životni put ove pravoslavne svete – od njezina mladenačkog oduševljenja idejama Oktobarske revolucije i kasnijeg razočaranja masovnim ubijanjima nevinih ljudi koje je ta revolucija prouzročila i povratka kršćanskoj vjeri, preko života u emigraciji, najprije u Jugoslaviji, a potom u Francuskoj, i druženja s najvećim umovima ruske emigracije, do njenog ulaska u manastir, odvođenja u konclogor i mučeničke smrti spomenutog dana – episkop Jovan je zaključio da motiv njezinoga odlaska u smrt nije bila nikakva ideologija, već želja da polaganjem svog života spasi život svom bližnjemu.

Zašto je Isus bio odbačen?

Usljedilo je misno slavlje kojim je predsjedao nadbiskup Đuro Hranić. On je homiliju započeo pitanjem zašto nas je sv. Ivan Pavao II. pozvao i zašto nas Crkva nastavlja poticati da se na ovakvim okupljanjima spominjemo onih koji su nevino stradali.

Odgovore na ta pitanja pronašao je u navještenim liturgijskim čitanjima. Protumačivši ulomak iz prvog čitanja u kojem prorok Jeremija opisuje osobnu krizu u koju je upao kad su ga vlastiti prijatelji počeli progoniti i smišljati kako da ga ubiju, ustvrdio je da je sličnu sudbinu proživljavao i Gospodin naš Isus Krist, kako svjedoči današnji evanđeoski ulomak, u kojem se kaže da su Židovi odbacili Isusa i htjeli ga kamenovati zbog njegove bogohulne tvrdnje da je on Sin Božji. Odgovarajući na pitanje zašto je Isus bio odbačen i zašto su ga njegovi sunarodnjaci željeli zasuti kamenjem, nadbiskup Hranić rekao je da je to pitanje aktualno kroz čitavu povijest čovječanstva sve do danas. Ono na osobit način izranja na ovaj Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika ne samo ovdje u Jasenovcu, nego i u Staroj Gradiški, na Bleiburgu i na svim grobovima žrtava totalitarnih režima. »To je pitanje koje otkriva i zašto se cjelokupni problem žrtava Drugoga svjetskog rata na području Nezavisne Države Hrvatske, a posebno ovdje u Jasenovcu, sveo na rat brojevima žrtava, zašto se brojevi žrtava mijenjaju ovisno o okolnostima i potrebama političkih režima i njihove vlasti, zašto se neke žrtve nisu smjele niti spominjati, zašto mi u naše dane ne spominjemo sve, nego prešućuje-

mo neke žrtve, i zašto ne brojimo sve nego samo žrtve na svojoj strani te zašto Jasenovac nije do danas od političke prerastao u povijesnu temu«, ustvrdio je nadbiskup.

Otrgnuti se iz ropstva grijeha

Nastavljajući razmišljanje o Isusovoj odbačenosti zapitao je »zašto su zločini jednih važni za legitimitet drugih, zašto i danas ima onih koji grabe kamenje čim se spomene ime bl. Alojzija Stepinca te se kamenjem uvreda, omalovažavanja i mržnje bjese mučno nabacuju na drugu stranu. Ono je i razlog zašto se ne ulazi u sve arhive, zašto je dio arhiva uništen ili skriven, zašto su neka iskapanja bila zaustavljena te zašto se niti danas ne pristupa iskapanjima svih grobišta i relevantnim istraživanjima koja će omogućiti utvrđivanje cjelokupne istine, njezino sagledavanje i suočavanje s njom svih nas, bez obzira kakva ta istina bila«, rekao je nadbiskup Hranić. Ustvrdio je da nam »nerasvjetljena povijesna istina i opterećenost prošlosti otežavaju zajedništvo i suradnju u novim povijesnim okolnostima i postaju opasnost i za hrvatski i za srpski narod«. Naglasio je da je upravo zbog toga baš ovdje u Jasenovcu na ovaj Dan potrebno moliti oprost i oprost, za čiju smo istinu bili zatvoreni, i od ljudi kojima smo počinili zlo. Na temelju nauka Drugoga vatikanskog sabora, izrečenog u pastoralnoj konstituciji o Crkvi u suvremenom svijetu *Radost i nada* (br. 22), da je Bog Otac u otajstvu utjelovljenja svoga Sina Isusa Kristu nas ljude pomirio sa sobom i

BISKUP PRIMIO PREDSEDNIKA MEŠIHATA ISLAMSKJE ZAJEDNICE

0 odnosima kršćana i muslimana

U požeškome Biskupskom domu biskup Antun Škvorčević primio je 29. ožujka predstavnik Islamske zajednice u Hrvatskoj na čelu s predsjednikom Mešihata muftijom dr. Azizom ef. Hasanovićem. Sugovornici su se podsjetili na osamdesete godine prošlog stoljeća kada je biskup Đuro Kokša s tadašnjim tajnikom Vijeća BK za ekumenizam i dijalog Škvorčevićem, nastojao promicati intenzivnije kontakte i s Islamskom zajednicom u Zagrebu na čelu s eferdijom Šefkom Omerbašićem i njegovim suradnicima, među kojima je bio i dr. Hasanović. Ti odnosi postupno su se izgrađivali na različitim razinama te danas postoji dobra suradnja između Katoličke Crkve i Islamske zajednice u Hrvatskoj, što je i ovom prigodom potvrđeno. Biskup i muftija razgovarali su o brojnim temama, među ostalim i o suradnji vjerskih

škola u Republici Hrvatskoj.

Osobitu pozornost posvetili su prikladnom vjerskom pristupu žrtvama u Jasenovcu i u drugim mjestima stradanja neuduznih ljudi te potrebi da na komemoracijama koje organiziraju državna tijela ili pojedine vjerske zajednice u središtu spomena uistinu budu sve žrtve, bez razlike na vjeru i naciju, a ne neki drugi interesi. Osvrnuli su se na određena društvena događanja kod nas i u svijetu, napose u Bosni i Hercegovini te razmotrili mogućnost većeg zauzimanja vjerskih zajednica u procesu pomirenja među narodima koji su u novije vrijeme bili u sukobu. U otvorenom razgovoru biskup i muftija dotaknuli su se i niza drugih tema važnih za međusobne odnose kršćana i muslimana kod nas i u svijetu.

jedne s drugima, otrgnuo nas iz ropstva davla i grijeha te razriješio zagonetku patnje i smrti, naglasio je da se vjernici Požeške biskupije na ovoj euharistijskoj postaji u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici njezina utemeljenja snažno uključuju u taj dinamizam Kristove pobjede nad zlom i smrću koja je kadra nasilje našeg svijeta preobraziti u ljubav.

Nakon popričesne molitve oblikovana je procesija s Presvetim oltarskim sakramentom, u kojoj je mnoštvo hodočasnika prošlo središtem Jasenovca. Biskup Škvorčević spomenuo je da su koraci praštanja, milosrđa i ljubavi u procesiji s Presvetim odgovor na Isusov način onima koji su ovdje kročili koracima mržnje i ubijanja. Po povratku procesije u crkvu, đakoni su odali počast Isusu Kristu poklicima iz Evanđelja, popraćenima pjevanjem gesla »Krist danas i uvijek, naša nada, maranatha!« te je svim nazočnima podijeljen euharistijski blagoslov. Pjevanje su predvodili udruženi zborovi iz Jasenovca, Novske i Lipovljana.

SPOMEN NA NEVINO UTAMNIČENE SVEĆENIKE U STAROJ GRADIŠKI

Molimo da se u Hrvatskoj dogodi veća osjetljivost za Boga i za čovjeka

U Staroj Gradiški, 6. travnja biskup Antun Škvorčević otvorio je biskupijsku proslavu Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. Program je započeo s vanjske strane crkvene apside kod memorijala podignutog utamničanim svećenicima u starogradiškom zatvoru za vrijeme komunističkog sustava pred „svećeničkom svijetom“ i knjigom s popisom imena zatočenih svećenika u tom istom zatvoru. Pozdravljajući nazočne biskup ih je podsjetio da su se sabrali na biskupijsku proslavu Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika koja je ujedno i euharistijska postaja Novogradiškog dekanata u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici utemeljenja naše Biskupije.

Mjesto mučenja i poniženja

Podsjetivši nazočne da se nalaze u mjestu progona i poniženja, mučenja i stradanja brojnih nezužnih ljudi tijekom totalitarnih sustava vlasti u 20. stoljeću i u Domovinskom ratu, biskup se najprije spomenuo ubojstva starogradiškog župnika Ferde Maretića 1945. godine, i razaranja župne crkve 1948. godine po nalogu komunističkih vlasti, rekavši da su ovdje u zatvoru tamnovali mnogi ljudi samo zato što su pripadali određenom narodu, svjetonazoru ili vjeri, među njima više od 250 katoličkih svećenika, kojima smo uz pomoć hrvatskih biskupa i svećenika na spomen podigli novu župnu crkvu u kojoj ćemo danas moliti za njih i za sve druge nezužne ljude, iskazati im poštovanje i zahvalnost za žrtvu koju su podnijeli i za doprinos koji su dali slobodi i dostojanstvu hrvatske domovine. Potaknuo ih je da ne dopuste da im počinjeno zlo i zločin potamne pogled na veličinu žrtve ovdje podnesene te ih pozvao da mole i za

počinitelje zla, da im se Bog smiluje i iskaže milosrđe. Nakon molitve za žrtve starogradiškog zatvora uslijedilo je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Mihaela Arkanđela za sve nezužno utamničene svećenike u tamošnjem zatvoru i druge nevine žrtve toga logora, među njima i one koji su u vrijeme Domovinskog rata ondje tamnovali.

Veća osjetljivost za Boga

Osvrnuvši se na evanđeoski ulomak o Isusovoj raspravi sa Židovima o tome kako nadvladati smrt, i što treba učiniti da ne budemo njezine žrtve, biskup je u homiliji ustvrdio kako su Isusovi sugovornici smatrali da na svijetu nema važnijih i moćnijih ljudi od njih, zaključivši da zbog toga nisu bili sposobni otvoriti se ni za druge ljude, a još manje za Boga. Podsjetio je na vremena kad se nije smjelo ozbiljnije govoriti o Bogu,

rekavši da smo svjedoci kako je Stara Gradiška bila jedno od takvih mjesta gdje je naredeno srušiti crkvu i izbrisati svaki drugi znak Božje prisutnosti među nama, te na taj je način učinili gluhim mjestom i za čovjeka i za Boga. Ustvrdio je kako podsjećanjem na te prošle događaje ne želi ovo slavlje intonirati negativno, nego naglasiti kako ovdje nisu pobijedili oni koji su nastupali protiv čovjeka i protiv Boga, nego oni koji su bili spremni podnijeti velike žrtve. Rekao je da među njih spadaju i župljani starogradiške župe koji su se, godinama lišeni svoje župne crkve, okupljali u improviziranoj crkvi u Uskocima zajedno sa svojim tadašnjim župnikom Milivojem Kneževićem. Izrazio je radost što smo u demokratskim uvjetima mogli ovdje izgraditi župnu crkvu, i na taj način u središte Stare Gradiške ponovno postaviti znak Božje prisutnosti među nama, ali i tugu što Stara Gradiška postaje sve praznijim mjestom iz kojeg ljudi odlaze, ne zato što ih je netko iz nje istjerao, nego zbog teških uvjeta života. Primijetivši da se prostori nekadašnjeg zatvora ruše sami od sebe, svjedočeći tako o nebrizi onih kojima je u našoj Domovini povjerena briga za opće dobro svih ljudi, uključujući i ovo mjesto, biskup je pozvao nazočne na molitvu da se u Hrvatskoj dogodi veća osjetljivost za Boga i za čovjeka, podsjetivši da se osjetljivost za čovjeka rađa iz osjetljivosti za Boga.

Ljudi nade

Potaknuo je žitelje Stare Gradiške da budu hrabri, da se ne boje, da vjeruju Bogu i da oslonjeni na njega u snazi Isusove pobjede nad smrću žive svoje dostojanstvo i budu ljudi nade. Hodočasnici iz drugih župa Novogradiškog dekanata zahvalio je na sudjelovanju na ovom slavlju koje je ujedno i njihova dekanatska euharistijska postaja u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres. Naglasio je da je ova postaja, uz onu sutrašnju u Jasenovcu, jedna od

najsnažnijih, iz razloga što se po njima uspostavlja posebna povezanost s onom dubokom stvarnošću zla u našoj hrvatskoj zemlji, koja se u prošlosti očitovala kroz zatvore, trpljenje i patnju što su ih ljudi nanijeli jedni drugima. Rekao je kako slavljenjem euharistije upravo na jednom takvom mjestu, i prolaskom u procesiji pokraj zatvora, mi pronosimo Isusovu euharistijsko otajstvo, njegovu obnovljenu žrtvu s križa među nama, da bismo u njoj i kroz nju gledali žrtve i patnje koje su se dogodile ovdje u Staroj Gradiški, ali i sve one žrtve koje trenutno u sebi nosimo, ne da bismo ih proklinjali, nego da bismo Bogu zahvaljivali za njih i sjedinjavali ih s Isusovom žrtvom. Ustvrdivši da tamo gdje se događaju žrtve, osobito kad se one prihvaćaju dragovoljno – u braku i u obitelji, u mladosti i u starosti – događa se neko duboko oranje koje običava obilni rod, jer u plitko izoranoj zemlji biljke nemaju sve što im je potrebo za rast te brzo uvenu. Na temelju slike dubokog oranja upozorio je nazočne da im se uvijek, kad ostanu na razini laganog, lagodnog i ugodnog događa površni život, naglasivši da tek onda kad se iz ljubavi žrtvuju jedni za druge, roditelji za djecu, supružnici jedno za drugo, događa se onaj dinamizam kojega je Bog pokrenuo na Isusovom križu i kojim je pobijedio zlo i smrt. Rekao je da ovom euharistijskom postajom želimo Isusovom ljubavlju s križa pomilovati sve ono što je ovdje u Staroj Gradiški bilo grubo, ljudski nedostojno, i u toj Isusovoj pobjedničkoj ljubavi prepoznati kako sve žrtve koje su ovdje podnesene imaju smisla.

Saveznik i prijatelj

Osvrnuvši se na ulomak iz Knjige postanka ustvrdio je da je Abram postao Abraham onda kad je čuo Boga, ne svojim usima, nego svojim srcem, kad je odlučio potpuno biti poslušan Bogu, i na svaki njegov zahtjev odgovoriti svojim „evo me“, kad je napustio sigurnost i bogatstvo u svojoj rodnoj zemlji, da bi bio s Bogom. Upitao je nazočne gdje

su danas u Hrvatskoj takvi ljudi koji su poput Abrahama radi Boga spremni sve napustiti. Na Abrahamovu primjeru ustvrdio je da tek kad se napusti sve naše ljudsko i nemoćno a počesto i zločesto, i prihvatiti ono što je Božje i počne s tim računati i od toga živjeti, počinje se događati Božji svijet.

Ustvrdivši da su oba ta saveza samo znak onoga kojega je Bog sklopio s nama u krvi Isusovoj na križu, biskup je naglasio da Bog nikad ne želi biti čovjekov protivnik, nego njegov saveznik i prijatelj. Podsjetivši nazočne da su već u krštenju postali Isusovi saveznici, a da u Euharistiji Isus Krist uvijek iznova djeluje savezničkom snagom kad na oltaru u kruhu i vinu obnavlja žrtvu svoga tijela položenog za nas i krvi prolivene za nas, biskup je ustvrdio da u svijetu i u svemiru nema nekog snažnijeg i važnijeg događaja od toga, čijim dinamicama postajemo u svetoj pričesti, utkani u zajedništvo njegova tijela i krvi koje se zove Crkva, i koje mi već dvadeset godina ostvarujemo u našoj Požeškoj biskupiji. Potaknuo je nazočne da ne žive u nekim svojim malim svjetovima od televizijskih sapunica i od političkih priča, nego da se uključe u Božji svijet i žive od Božje ljubavi i od Isusove položenosti »za nas« u otajstvu euharistije.

Spremni za žrtvu

Spomenuo je kako je u vijestima čuo da je tijekom nedavnoga terorističkog napada na putnike u podzemnoj željeznici u ruskom gradu Sankt Peterburgu jedna majka žrtvovala svoj život bacivši se na svoje dijete i tako ga svojim tijelom zaštitila od eksplozi-

je, uzevši to kao sliku Boga koji je na križu žrtvovao svoga Sina da nas pokrije u najtežem stanju naše ranjenosti zlom i smrću, i tako nas spasi od smrti. Poželio je nazočnicima da poput te ruske majke budu spremni žrtvovati se jedni za druge, jedni za druge živjeti. Završavajući homiliju biskup je poručio prisutnicima da s ovog slavlja otidu ispunjeni Božjom istinom o njima i pozvao ih da budu radosni što nisu bilo čiji u Hrvatskoj, nego Božji, i što ovdje u Staroj Gradiški nisu saveznici s onima koji su kao gubitnici nestali u povijesti, nego što su saveznici Božji. Poželio je da bude blagoslovljeno sve što će učiniti u toj svijesti vjere u pripravi za ovogodišnji Uskrs, a onda i u pripravi za naš Biskupijski euharistijski kongres.

Nakon poprične molitve oblikovana je procesija s Presvetim oltarskim sakramentom, u kojoj su uz brojne vjernike sudjelovali predstavnici kulturno-umjetničkih društava odjeveni u narodne nošnje, vatrogasci, predstavnici Hrvatske vojske i školska djeca. Euharistijska procesija zaustavila se na ulazu u starogradiški zatvor gdje je održana molitvena postaja, gdje je biskup spomenuo svu znakovitost ovog čina, u kojem se s Isusovom žrtvom sjedinjuju svi vapaji, poniženost i žrtva nezužnih uznika koji su ulazili u ovaj logor. Dodao je kako su brojni svećenici u ovom zatvoru čeznuli da mogu primiti svetu pričest te se kriomice uz veliku opasnost pokatkad slavili svetu misu i da se naše javno očitovanje vjere u Isusa Krista u ovoj procesiji sjedinjuje s njihovim svjedočenjem skrivenim u srcu i u žrtvi koju s podnosili. Još je pripomenuo kako nas krov koji propada na zatvorskoj zgradi podsjeća na polagani zaborav na ljude koju se ovdje žrtvovali, ali da naša molitva i procesija svjedoči kako će oni biti sačuvani u našem spomenu na njih. Po povratku procesije u crkvu, Isusu Kristu upućeni su poklici koje su mu izriicali pojedini ljudi kako je zapisano u Evandelju te svima nazočnicima podijeljen je euharistijski blagoslov. Na slavlju je pjevanje predvodio župni zbor sv. Cecilije iz Davora, a među ostalima sudjelovali su i ministranti iz župa Novogradiškog dekanata.

PROSLAVLJENA OBLJETNICA SMRTI KARDINALA FRANJE KUHARIĆA

Kardinal Franjo bio je velikan duha kakvih nam i danas treba u Hrvatskoj

Biskup Antun Škvorčević predvodio je 11. ožujka u požeškoj Katedrali euharistijsko slavlje prigodom 15. obljetnice smrti sluge Božjega, kardinala Franje Kuharića i Dana grada Požege. S njim su koncelebrirali Josip Krpeljević, generalni vikar, Ivica Žuljević, katedralni župnik i prepošt Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi, svećenici iz požeških župa i Požeškoga dekanata. Na misi su među ostalima bili nazočni požeški gradonačelnik Vedran Neferović i požeško-slavonski župan Alojz Tomašević sa suradnicima. Uvodeći u misno slavlje biskup je zahvalio vjernicima što su večeras došli iskazati poštovanje kardinalu Franji Kuhariću, našem posljednjem nadbiskupu, i to na dan 15. obljetnice njegove smrti, rekavši da je on volio ponajprije Boga, a onda svoj hrvatski narod.

Moliti za dobro grada

Spomenuo je kako je kardinal među inim volio i grad Požegu i prije nego što je postala biskupijskim sjedištem te da je bio njezin počasni građanin. Reкао je da ga želimo povjeriti Božjem milosrđu i zajedno s njime moliti za dobro ovoga grada u predvečerje njegova Dana. Ovom svetom misom želimo Božjem milosrđu povjeriti sve naše hrvatske branitelje, podrijetlom iz Požege, koji su poginuli ili nestali tijekom Domovinskoga rata ili umrli nakon rata kao i sve druge zaslužne građane našega grada, koji su u njega ugradili svoju plemenitost.

Tumačeći u homiliji naviješteni ulomak iz Knjige Ponovljenog zakona, u kojem nastupa Mojsije, veliki vođa svoga naroda, biskup je ustvrdio da veliki vođe pomažu ljudima shvatiti tko su oni po naumu Božjem i da se ponašaju u skladu s njime. Podsjetio je da su takvi bili i trojica velikana, pokretači ujedinjene Europe: francuski predsjednik Schuman, njemački predsjednik Adenauer i talijanski predsjednik De Gasperi – koji su izgradili svoj osobni duhovni

lik na temelju Božje riječi, živjeli po njoj te nakon iskustva teških sukoba, osobito između Francuza i Nijemaca, bistrinom vjere odlučili se zajednički zalagati za mir u Europi i za dostojanstvo čovjeka. Kazao je da nam danas nedostaju takvi saveznici s Bogom, vizionari i vođe u Hrvatskoj i svijetu. Prvo nam čitanje, nastavio je, otkriva konkretan način na koji se živi savezništvo s Bogom, a to je vršenje Božjih zapovijedi, koje Stvoritelj nije upisao samo na Mojsijeve kamene ploče, nego u svako ljudsko srce. Živjeti savez s Bogom kroz dobro oblikovanu savjest, uvijek je bio ideal tijekom povijesti čovječanstva, ustvrdio je biskup. Upozorio je da je suvremeni zapadni svijet u opasnosti zauzimanjem za ljudska prava zastupati ono što želi naša sebičnost, promicati prava bez morala i što se u konačnici okreće protiv čovjeka i njegova dostojanstva. Ustvrdio je da su zakoni i propisi Europske unije, po kojima se Hrvatska kao njezina članica treba ravnati, važni, ali da sami po sebi nisu dovoljni, nego da nam je potrebno ravnati se i po Božjim zakonima, kako bi bili ugrađeni u smisao života koji je Bog smislio za nas kad nas je pozvao u postojanje. Tu potrebu da se mi u Hrvatskoj, vjerni našoj trinaeststoljetnoj kršćanskoj baštini, ravnamo po Božjim istinama i zakonima i promičemo evanđeoski sustav vrijednosti veoma je naglašavao kardinal Franjo Kuharić, poput njegova prethodnika bl. Alojzija Stepinca, drugih biskupa i svećenika te brojnih vjernika laika, služio dostojanstvu hrvatskog čovjeka u svim vremenima, a osobito u Domovinskom ratu, kazao je biskup Škvorčević. Za to njegovo služenje večeras mu želimo iskazati našu zahvalnost. Kardinal Kuharić, slijedeći poticaje pape Ivana Pavla II., otvoreno se i snažno zalagao da Hrvatska uđe u Europsku uniju, i u nju unese kršćanski vrijednosni sustav koji se trinaest stoljeća nastojao ostvarivati na ovim prostorima, smatrajući da će tako Europa biti jača u bitci za istinsko ljudsko dostojanstvo. On nije želio podilaziti ljudima u njihovoj ranjenosti zlom i u njihovim slabostima jer je znao da takav pristup šteti čovjekovu dostojanstvu. On se borio za čovjeka s Božjih polazišta kako u komunističkom sustavu, tako u teškim situacijama Domovinskog rata.

Zakonitost ljubavi

Govoreći o evanđeoskom ulomku biskup je ustvrdio kako je Isus - tražeći od svojih učenika da ljube svoje neprijatelje i da mole za svoje progonitelje – izvršio svojevrstnu revoluciju jer je dokinuo zakon odmazde. Kad ljudi na učinjeno zlo odgovaraju zlom, ostaju u njegovu začaranu krugu. Ljubav je jedini način da se izade iz toga začaranog kruga. Naglasio je da je Bog stvorio svijet jer je ljubav, što na svoj način izražava i naša dalmatinska pjesma: „Da nije ljubavi, ne bi svita bilo.“ Biskup je odbacio prigovor da su dobrota i ljubav nešto slabo i nemoćno pred zlim čovjekom koji radi što hoće. Reкао je da se u vrijeme Domovinskog rata moglo čuti mišljenje kako evanđeoski zahtjev da ljubimo neprijatelje slabi našu obrambenu sposobnost. Podsjetio je da se kardinal Kuharić, vjeran svome biskupskom geslu „Bog je ljubav“, tijekom rata trajno zauzimao za praštanje i pomirenje, utemeljeno na Isusovu pozivu: »Ljubite svoje neprijatelje!« Poticao je ljude da se ne daju sapeti u logiku zla i negativnosti, nego da vjeruju u zakonitosti ljubavi koja na koncu uvijek pobjeđuje. Usred najtežih ratnih zbivanja on je ohrabrivao: „Ako netko sruši tvoju kuću, ti njegovu čuvaj. Ako ti netko ubije oca, ti nemoj njegovati.“ Biskup je protumačio da ljubiti neprijatelja koji razara i ubija ni pošto nije značilo odobravati takav njegov postupak, već nastojati zaustaviti ubojitu ruku da prestane činiti zlo, kako je govorio papa Ivan Pavao II. kad je Sarajevo svakodnevno bilo bombardirano. Zločinac čineći zlo ne uništava samo druge oko sebe, nego prvenstveno sebe samoga, i kad zločinca spriječimo u činjenju zla, mi ga zapravo spašavamo da ga vlastito zlo ne uništi. Očito je, nastavio je biskup, da tako shvaćena ljubav prema neprijatelju nije slabost, nego velika moć duha kojom se čovjek izdiže iznad zla koje ga želi poniziti i uništiti. Zahvalo je kardinalu Franji što je u teškim hrvatskim vremenima bio takav velikan duha i zamolio ga da nas kod Boga zagovara kako bi ih danas bilo više u Hrvatskoj. Na kraju homilije biskup je gradonačelniku, njegovim suradnicima i svim građanima Požege čestitao Dan grada, pozvavši ih da se večeras zapitaju što je zaista, vrijednosno gledano, najpotrebnije ovom gradu i njegovim građanima. Potaknuo ih je da se ne zadovolje samo onim što iz svojih ljudskih mogućnosti mogu učiniti, nego da Bogu otvore vrata srca i savjesti, da on svojim svjetlom i snagom, a osobito svojom ljubavlju bude prisutniji u njihovim životima, da usred svojih ranjenosti zlom, budu sposobni ostvarivati Božju zapovijed ljubavi. Na svršetku misnog slavlja na sve nazočne, na njihove obitelji i na grad Požegu zazvao je Božji blagoslov.

SKUPŠTINA ARHIDAKONA I DEKANA POŽEŠKE BISKUPIJE

Dekanatske euharistijske postaje u pripravi za Biskupijski euharistijski kongres

U Dvorani sv. Lovre Biskupskog doma u Požegi, 13. ožujka pod predsjedanjem biskupa Antuna Škvorčevića, održana je skupština arhidakona i dekana Požeške biskupije. Nakon molitve Trećeg časa biskup je u pozdravu kazao nazočnima kako smatra važnim, dok se odvijaju drugi korizmeni programi, održati i skupštinu dekana i arhidakona te razmotriti određena pitanja povezana s njihovom službom. Reкао je da je dekan u Zakoniku kanonskog prava nazvan „vicarius foraneus“. Ustvrdio je da je ta služba suradnički najuže povezana s biskupovim služenjem i zajedničkim poslanjem, istaknuvši da se riječ „foraneus“ koja znači „vanjski“ može tumačiti zemljopisno i upravno, ali uvijek povezano s duhovnom naravi te službe.

Suradnja svećenika i laika

Spomenuo je kako postoji unutarnja duhovna povezanost između biskupa i svećenika te svećenika međusobno po svetom krštenju, sakramentu svetoga reda i poslanju koje im je povjereno. Kazao je da nas pisac Knjige Mudrosti iz koje smo pročitali kratki ulomak u molitvi Trećeg časa na svoj način potiče na razmišljanje o tome. Pisac tvrdi da Bog ljubi sva bića i ne mrzi ni jedno koje je stvorio, ukazujući na Božju ljubav kao trajnu unutarnju poveznicu između Boga i njegova stvorenja. Dodao je da nas taj isti pisac ujedno podsjeća na umijeće kojim Bog pristupa svome stvorenju, gleda kroz prste na ljudske grijehe - ne da ih utvrdi u njima - nego da ih potakne na kajanje. Biskup je ustvrdio kako bi crkveni ljudi jedni prema drugima, pa tako i biskup i dekani prema svećenicima trebali nastupati s milosrdjem koje službenike oltara ne smije utvrđivati na krivom putu, bilo u osobnom životu bilo u upravi i pastoralu, nego pozivati na obraćenje. Reкао je da nas na takav postupak potiče i papa Franjo, čiju četvrtu obljetnicu izbora za službu Petrova nasljednika slavimo upravo danas te je pozvao arhidakone i dekane na molitvu za

uspjeh svih njegovih nastojanja. U spomenutom smislu Knjige Mudrosti valja razumjeti i naš današnji pokušaj da na ovoj skupštini utvrdimo svećeničke propuste u vođenju župa koji proizlaze iz zapisnika dekanskih vizitacija kako bismo im pomogli popraviti ih, zaključio je biskup.

Potom je Ivan Ereiz, bilježnik Biskupskog ordinarijata, na temelju obavljenog proučavanja ovogodišnjih zapisnika dekanskih vizitacija župa, predstavio određena pitanja s obzirom na sam obrazac vizitacija, stanje svećenika u duhovnom i materijalnom pogledu, pastoralnu situaciju pojedinih župa. U raspravi je među ostalim spomenuta važnost svećeničkih godišnjih duhovnih vježbi, mjesečnih dekanatskih rekolekcija te formacijskih susreta na kojima se treba razgovarati o pitanjima teološko-pastoralne naravi. Među njima se trenutačno nalaze izazovi koje je pokrenula postsinodalna apostolska pobudnica pape Franje Amoris laetitia. Posebna pozornost posvećena je stanju župne kateheze koja ima osobito značenje s obzirom na uvođenje ljudi u život povjere. Naglašena je uloga župnih pastoralnih vijeća u tom pogledu te doprinos vjeroučitelja koji svojim teološkim znanjem mogu uvelike pomoći da djelovanje spomenutih vijeća bude što plodonosnije. Naglašeno je kako upravo u radu župnih pastoralnih vijeća treba doći do izražaja suradnja svećenika i vjernika laika, koju u skladu s višekratnim biskupovim poticajima valja promicati u Požeškoj biskupiji.

Zauzetije vršenje poslanja

Biskupijski ekonom Dražen Akmačić zatim je arhidakonima i dekani prikazao koji problemi u župnim vremenitima dobrima proizlaze iz njihovih ovogodišnjih vizitacijskih zapisnika, iz primopredajnih zapisnika prigodom župničkih premještaja te župničkih godišnjih financijskih izvještaja. Nakon rasprave biskup je zaključio kako

dekanatske i arhidakonske godišnje vizitacije nemaju smisao samo u tome da se zabilježe u zapisnicima određene činjenice pastoralne i upravne naravi, nego da potaknu i pomognu svećenike u što pravilnijem i zauzetijem vršenju svoga poslanja.

U drugom dijelu rada skupština je razmotrila pitanja vezana za spomen 20. godišnjice utemeljenja Požeške biskupije i proslavu Trećeg biskupijskog euharistijskog kongresa. Biskup Škvorčević je ukazao na sve ono što je potrebno učiniti da bi župne, dekanatske i arhidakonatske euharistijske postaje bile istinska priprava za Biskupijski euharistijski kongres. Kazao je kako euharistijske postaje i sam Kongres trebaju uključiti sve razine vjernika kako bi on bio očitovanje i ostvarenje Crkve, svjedočenje da je ona euharistijska zajednica. Podsjetio je i na važnost dobrog organiziranja takvih slavlja kako bi obrednost omogućila njegovim sudionicima da što potpunije budu dionicima otajstva. Dane su konkretne smjernice po kojima se treba ravnati u organiziranju spomenutih postaja.

Na koncu se razgovaralo o još nekim pastoralnim pitanjima, među kojima i o biskupijskom hodočašću u Rim, Susretu mladih u Vukovaru, slavljinama svete Petvrde. Biskup je zahvalio arhidakonima i dekani na sve ono što nastoje činiti u suradnji s njime i svećenicima, za dobro Isusove Crkve u Požeškoj biskupiji.

Poglavar dehonijanaca posjetio biskupa

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 10. ožujka p. Wladysława Macha, poglavara Distrikta ACR Družbe Srca Isusova, zvane dehonijanci. U njegovoj pratnji bio je p. Mirko Sadak, član Družbe rodom iz Slatine. Biskupu je p. Mach prikazao stanje Družbe kojoj je na čelu u Austriji i Hrvatskoj, njezino brojčano stanje i apostolat oko kojega se trudi te naznačio planove za budućnost.

Biskup je zahvalio poglavaru Machu za petnaestogodišnje služenje Družbe u župi Požeške Sesvete, napose za požrtvornost kojom je cijelo to vrijeme u njoj djelovao p. Tomasz Cybula, podrijetlom Poljak, koji se svojom blizinom svakom čovjeku i suradnjom sa svećenicima na najbolji način uključio u pastoralno djelovanje Požeške biskupije te ovu mladu mjesnu Crkvu obogatio dehonijanskom karizmom. Poglavar Mach i biskup Škvorčević razgovarali su o izglednostima i mogućnostima daljnega djelovanja braće u toj župi.

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA ZA SVEĆENIKE

Otajstvom Euharistije nadvladava se princip čovjekova egocentrizma

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi, 20. ožujka održana je korizmena duhovna obnova za svećenike i dakone Požeške biskupije, na kojoj je sudjelovao i biskup Antun Škvorčević. Na početku susreta zbor učenika Katoličke osnovne škole u Požegi, kojoj je sv. Josip zaštitnik, pod ravnanjem profesorice Ljube Šolić izveo je domoljubnu pjesmu i skladbu sv. Josipu. Bila je to ujedno imendanska čestitka dvanestorici svećenika koji nose ime Josip, kojima je biskup uputio čestitku. Osvrnuvši se na njihov glazbeni nastup, biskup je još rekao da katoličke škole zauzimaju važno mjesto u pastoralnim nastojanjima Požeške biskupije koja je na taj način u svakodnevnom kontaktu s više od šest stotina obitelji. Najavio je osnivanje Katoličke osnovne škole u Novskoj, koja će s radom započeti iduće školske godine.

Možemo se obratiti

Biskup je zatim podsjetio svećenike da se i ove korizme u njihovim župama organiziraju određeni pastoralni programi kako bi kroz tu organiziranost mogla djelovati milost Božja, pozvavši ih da se i oni, svaki osobno »organiziraju« u duši, srcu i savjesti. Podsjetio ih je da ova korizma ima za nas i dodatno značenje kao »kongresna korizma«, odnosno vrijeme pripreve za Treći euharistijski kongres o 20. obljetnici

utemeljenja Biskupije. Na tom tragu, naglasio je i ova korizmena duhovna obnova naslovljena je euharistijski. Izričući dobrodošlicu prof. Ivici Ragužu, dekanu Teološkog fakulteta u Đakovu, biskup je istaknuo da je on došao progovoriti na euharistijsku temu ne samo iz svoga teološkog znanja, nego i iz svoga svećeničkoga duhovnog iskustva. Želio je svećenicima da stvore srcima pravo raspoloženje te ovaj susret bude uistinu njihova obnova. Naglasio je da uvijek treba polaziti od istine da se mi možemo obratiti i obnoviti i da nema nijednog trenutka u kojem bismo bili dovršeni i zapečaćeni u svom duhovnom stanju. Uslijedilo je izlaganje prof. Raguža pod naslovom »Sam sebe oplijeni« (Fil 2, 7) – svećenik kao euharistijski radnik na njivi Božjoj«. Na početku je pročitao ulomak iz molitve u kojoj sv. Anzelmo Canterburyjski moli sveca zaštitnika svoje crkve da mu pomogne u biskupskoj službi, preporučivši svakom svećeniku da ulomak te molitve moli svaki dan za vršenje svoje svećeničke službe. »O sveti N. prihvatih upravljati crkvom pod tvojom zaštitom, a nisam još počeo upravljati ni samim sobom. Bojim se za samoga sebe, a prisiljen sam brinuti se za druge. Otežan teretom svojih grijeha, zapovjeden mi je olakšavati drugima, pritiješnjen teretom svojih zlodjela, trebam druge podizati. Sveti, blaženi i blagi N., priznaj me ipak svojim namjesnikom, da mi uvijek prethodi tvoj savjet i slijedi tvoja pomoć, kako bih mogao upravljati sobom i stadom koje mi je povjereno«. Izlaganje je podijelio u tri dijela.

Opasnost od formalizma

U prvom dijelu, polazeći od kristološkog himna u Poslanici Filipljanima (2, 5-11), koji kaže da je Sin Božji Isus Krist, time što je u utjelovljenju postao čovjekom, doživio kenozu, odnosno da je svima postao slugom, robom, prof. Raguž je ustvrdio da

se Kristova kenozu koja je započela utjelovljenjem, nastavlja, odnosno dovršava u Euharistiji, u kojoj se Krist daruje čovjeku do te mjere da ga ovaj može konzumirati, ostaviti samog i zaključiti pa čak i svetogrдно primiti. U drugom dijelu izlaganja pokazao je kako se otajstvom Euharistije nadvladava princip čovjekove sebičnosti i egocentrizma jer Bog od čovjeka koji želi slaviti Euharistiju zahtijeva da izađe iz svoga ja, da napusti svoj dom i svoj posao kako bi čovjek susreo s Bogom i s drugim ljudima. U trećem dijelu ukazao je na opasnost formalizma u slavljenju Euharistije, ustvrdivši da prenapušavanje forme i uživanje u izvanjskoj ljepoti bogoslužja može biti bijeg od stvarnosti života koja je ružna i od svakodnevice koja je protkana patnjom. Nadahnut riječima sv. Augustina: »Deformirani Krist daje tebi formu; njegova je deformiranost naša ljepota«, ustvrdio je da se svećenik, ako želi biti u službi spasenja svijeta, mora se »deformirati«, to znači, ući u ružnoću ovoga svijeta i u tom ružnom, »deformiranom« svijetu prihvaćati trpljenje najprije kao zadovoljštinu za svoje vlastite grijeha, a potom i za grijeha svojih župljana i bližnjih općenito. Završavajući izlaganje ustvrdio je kako se običnost života kojim je Isus Krist živio većinu vremena na zemlji, nastavlja u Euharistiji, u jednostavnim i svakodnevnim stvarima kao što su kruh i vino, naglasivši da se tom običnošću u Euharistiji izražava bitno svojstvo ljubavi, a to je njezina nenametljivost i potreba da se pokriva običnošću i gotovo prosječnošću, zaključio je prof. Raguž.

Nakon stanke za odmor, biskup Antun najprije je podsjetio svećenike na nedavnu smrt prof. Tomislava Ivančića, zahvalivši mu za sve što je tijekom 20 godina postojanje Požeške biskupije učinio za njezine svećenike na različitim susretima duhovne naravi, a osobito za njegovo višegodišnje vođenje trajne formacije mladih svećenika. Potom je izložio neka aktualna pastoralna pitanja. Ivica Žuljević, moderator Biskupskog ordinarijata izvjestio je o biskupijskom hodočašću u Rim. Ivan Certić, biskupijski povjerenik za pastoral mladih upoznao je svećenike o XIX. biskupijskom Križnom putu mladih te o Susretu hrvatske katoličke mladeži u Vukovaru. Robert Mokri, predstojnik Katehetskog ureda prikazao je program hodočašća osnovnoškolske djece u Voćin koje će se održati 6. svibnja. Po završetku programa u Dvorani bl. Alojzija Stepinca, svećenici su se uputili u obilježnju crkve sv. Lovre, gdje je prof. Raguž predvodio pokorničko bogoslužje. Svećenici su imali prigodu pristupiti pojedinačnoj ispovijedi i sudjelovati na euharistijskom klanjanju, koje je predvodio Karlo Prpić, rektor crkve sv. Lovre.

U SLATINI PROSLAVLJENA SVETKOVINA SV. JOSIPA

Neka nam sv. Josip pomogne da živimo po Božjim zakonitostima života

Prigodom svetkovine sv. Josipa, zaštitnika istoimene župe u Slatini, 19. ožujka biskup Antun Škvorčević u župnoj je crkvi predvodio misno slavlje. Dobrodošlicu mu je izrazio župnik Dragan Hrgić, a predstavnici ovogodišnjih krizmanika predali su mu cvijeće. Pozdravljajući na početku misnog slavlja nazočne svećenike, sestre redovnice, župljane slatinske župe sv. Josipa, i osobito brojne hodočasnike, biskup ih je podsjetio da se nalazimo u korizmenom vremenu, rekavši da je ono vrijeme posebne sabranosti srca pred Bogom i pred istima Božjim o nama ljudima.

Živa voda

Protumačio im je da će ova misa biti slavljenja po misnom obrascu Treće korizmene nedjelje, ali zajedno sa sv. Josipom. Rekao je da se i ove nedjelje želimo podsjetiti da nas je Isus Krist – kojemu je sv. Josip cijelim svojim bićem i životom služio – po sakramentu svetog krštenja uveo u onu puninu života, u svoju pobjedu nad smrću. Potaknuo ih je da otvore svoje srce Bogu da ga on očisti snagom svoga praštanja i milosrđa, kako bi iznutra bili sposobni razumjeti i prihvaćati Boga onako kako je to činio sv. Josip. Izrazio je radost zbog nazočnosti hodočasnika iz voćinske župe, koji su sa sobom povelj najljepše što imaju – svoju djecu – rekavši kako su oni na svoj način danas ovdje predstavnici svih onih u našoj hrvatskoj domovini koji se opredjeljuju za život. Pozvao je nazočne da u ovu svetu misu uključe same sebe, slatinsku župu sv. Josipa, grad Slatinu, našu Biskupiju i cijelu Hrvatsku, kojoj je sv. Josip zaštitnik. U homiliji je biskup rekao da Riječ Božja današnje nedjelje pokreće raspravu o vodi, naglasivši kako Isus u evanđelju želi u svoj razgovor sa Samaritankom uključiti i nas.

Žed za životom

Aktualizirajući govor o vodi biskup je podsjetio na nedavno objavljenu vijest o jednom slavonskom selu u kojem ljudi godinama piju nezdravu vodu iz vodovoda s velikom količinom metala na sveopće zgražanje javnosti. Naglasio je da rasprava o vodi u našoj javnosti ne bi smjela ostati na razini njezinog značenja za zdravlje našega tijela, nego otići dalje, do njezina dubljeg značenja koje nam otkriva Isus, govoreći o čovjeku kao biću žednom egzistencijalno, u dubini svoga bića, koje čezne za puninom i smislom svoga postojanja. Tumačeći ulomak iz Poslanice Rimljanima, u kojem sv. Pavao kaže da je ljubav Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je darovan, biskup je kazao da naša žed za životom ne može biti potpuno utažena, ako ne bude ispunjena vodom živom, Duhom Svetim, koji nas liječi od zla i otima

iz smrti. Potaknuo je nazočne da se nikad u životu ne odreknu te vode, nego da uvijek iznova propituju koliko su žedni iznutra i provjeravaju koliko su u dubini svoga bića ranjeni sebičnošću koja je ih dovela do poniženja, unutaršnjeg siromaštva i mraka. Pozvao ih je da poput žene Samaritanke dopuste Isusu da im otkrije svu istinu o njihovu stanju u kojem se trenutno nalaze. Naglasio je kako Isus nije ništa ženi prigovarao, nego joj je božanski nježno pristupio i otkrio što ju čini nesretnom, ulio u njezino srce dar svoje milosti po kojem je prepoznala svoje stanje i tko je Isus s obzirom na njega. Nastavljajući razmišljati o vodi, biskup je ustvrdio kako je ona jedno od najčudesnijih i najmoćnijih Božjih stvorenja. Protumačio je da mi poznamo njezin kemijski sustav i formulu H₂O koja je vrlo jednostavna, ali nam ostaje nepoznata dublja stvarnost koja se krije iza te formule, kao što nam ostaje neobjašnjiva matematička zakonitost zašto dva i dva daju baš četiri, kao i tolike druge zakonitosti fizičkoga svijeta. Moć koju voda ima da može čistiti i prati, da može utažiti žed, da može pokrenuti klicu da izraste stabljika i donese plod, rekao je biskup, ne proizlazi iz njezine kemijske formule, već su to njezina duhovna svojstva koja mi ne možemo spoznati našim osjetilima. Podsjetio je nazočne da jedino voda utažuje žed, a da smo od drugih tekućina i napitaka, alkoholnih i bezalkoholnih, samo još više žedni. Jedino voda može pokrenuti životne procese u prirodi i tamo gdje nema vode nema ni života. Prisjetio se svoje majke koja je za života voljela uzgajati cvijeće i uvijek se trudila zalijevati ga vodom obogaćenom hranjivim tvarima da se očituje sva raskoš i ljepota cvijeća kojoj se divila, gledajući u njemu samu Božju ljepotu.

Povezujući to s duhovnom stvarnošću, rekao je da je Isus odlučio ljude uvesti u zajedništvo svoje pobjede nad smrću upravo putem krsne vode, naredivši da na nju

zavemo snagu Duha Svetoga da, ona ne samo pokreće klicu života u prirodi, nego postane sakramentalno sredstvo te u kršteniku pokrene klicu nadnaravnog života. Zato je krštenje, naglasio je biskup, temeljni događaj našeg života, i zato se mi i ove kongresne korizme podsjećamo na tu istinu, osobito danas kad nam Isus progovara o vodi po kojoj će i u nama život pobijediti smrt. Završavajući homiliju biskup je uputio molitvu sv. Josipu da pomogne svojim štovateljima biti više i snažnije Isusovima, da vjeruju Isusu onakvom osjetljivošću kakvom mu je on vjerovao, da uvijek žive po Božjim zakonitostima života, da Isusov razgovor o vodi, o smislu i punini života ne završi ovdje u crkvi, nego da se nastavi u njihovim obiteljima, kako bi ovaj kraj naše Biskupije, možda materijalno siromašan, trajno svjedočio koliko je bogat Božjom blizinom i njegovom puninom u Isusu Kristu. Na svršetku misnog slavlja biskup je zahvalio župljanima slatinske župe sv. Josipa, na čelu sa župnikom Draganom, za sve dobro što čine u povezanosti s Bogom. Osobito zahvalnost izrekao je hodočasnima iz voćinske župe. Zahvalio je i svim nazočnima na sudjelovanju na ovom misnom slavlju te na sve njih zazvao Božji blagoslov.

MISA ZADUŠNICA U DAVORU ZA PREMINULOG SVEĆENIKA TOMISLAVA IVANČIĆA

»Isuse, hvala što sam ti smio služiti«

U Davoru, rodnoj župi svećenika Tomislava Ivančića, trideseti dan nakon njegove smrti, 17. ožujka biskup Antun Škvorčević predvodio je u župnoj crkvi misu zadušnicu u koncelecijaciji s brojnim svećenicima.

Rekao je da je on u toj vjeri proveo svoj svećenički život sve do groba, u koji smo položili njegovo tijelo, ali je on i dalje ostao s nama na različite duhovne načine, od kojih je istaknuo molitvu križnoga puta koju je on napisao za našu Požešku biskupiju, a koju su vjernici izmolili neposredno prije svete mise. Kazao je da u ovoj svetoj misi svećenika Tomislava Ivančića želimo povjeriti Isusu Kristu, njegovoj žrtvi ljubavi na križu i njegovoj pobjedi uskrsnuća i tako na najbolji mogući način uči u zajedništvo s njime.

Smrt kao dobitak

Na početku homilije biskup Antun spomenuo je kako je u napaсти krenuti prikazivati lik preminulog svećenika Tomislava Ivančića, nabrajajući datume i prepričavajući događaje vezane za njega, ali da nam to ne bi približilo njegov život u pravom svjetlu. Istaknuo je da radi toga želi progovoriti o onome što je u pozadini datuma i događaja, u čemu oni imaju smisao. Rekao je da je upravo na taj način sam preminuli svećenik u svojoj oporuci dao skicu svoga života, u kojoj kaže: »Svemogućem Bogu se sviđelo stvoriti me i odrediti mi različite zadatke u Crkvi, Hrvatskoj i svijetu.

Bile su to zadatke djetinjstva i mladosti na selu, a zatim zadatke ministranta, sjemeništara i bogoslova u Zagrebu, nakon toga napore vojnika, a onda teologa u Rimu, svećenika, profesora, kanonika, dekana KBF-a, rektora Sveučilišta u Zagrebu, zadatke papina teologa u Međunarodnoj teološkoj komisiji, voditelja duhovnih vježbi papinim gardistima, skupinama svećenika, hrvatskim biskupima, redovnicima i redovnicama, zadaću voditelja evangelizacijskih seminara kod nas i u čitavoj Europi i nekim državama izvan Europe, dao mi zadaću znanstvenika, pročelnika Katedre Fundamentalne teologije na KBF-u, utemeljitelja vođenja nove evangelizacije prema prvokršćanskom katekumenatu, hagioterapije i antropološke medicine. Dodijelio mi je zadaću pisca znanstvenih i duhovnih djela te stalnog voditelja radio i TV-emisija. Zahvaljujem Bogu za ljude koji su mi bili darovani te molim Boga i ljude za oprostjenje i prosuđivanje u blagosti mog života. Od sveg srca opraštam svima koji su mi nanijeli bilo kakvu uvredu. Od malenih nogu sam ljubio svećenički poziv i težio da ne živim ja, nego Krist u meni. Sretan sam i zahvalan Bogu što sam mogao ostati vjeran temeljnoj zadaći života. Zato mi je smrt samo dobitak. Isuse, hvala što sam ti smio služiti.«

Ishranjen vjerom

Potom je biskup kazao da bi bilo dobro čuti što ljudi o misle o Tomislavu Ivančiću, istaknuvši da će pročitati samo ulomak iz jedne od brojnih sažalica koje je primio nakon smrti svoga bratića koja na zgodan način sažima sve ono što mnogi ljudi misle o T. Ivančiću: »Bio je velik čovjek, osoba koja je svojim postojanjem i djelovanjem promijenila i osmislila život mnogim ljudima.« Zatim je biskup rekao da nam naviještena Božja riječ na najbolji način osvjetljuje pojedine crte njegova lika, pozvavši nazočne da ga upravo takva utisnu u svoje pamćenje, a napose u svoje molitve. Tumačeći ulomak prvog čitanja iz Knjige Postanka, o Josipu egipatskom i njegovoj braći, koja ga ujedinjena u zlu i mržnji najprije žele ubiti, a onda ga prodaju za novac, nazvavši ga sanjarom, biskup je zapitao kakvi su to bili snovi od kojih je živio starozavjetni patrijarh Josip.

Podsjetio se na dane svoga djetinjstva provedene uz Savu, na dječake snove koje je dijelio s bratićem Tomislavom, napose na sve ono na što ih je ta rijeka podsjećala. Kao da im je uvijek govorila da trebaju nekamo zaploviti, budila u njim osjećaj koji je pjesnik Mak Dizdar izrekao stihom »valja nama preko rijeke.« Naglasio je da Tomislava Ivančića iz Davora nije odnijela Sava, nego snaga vjere koja je bila jača od svih snova jer je vjera stvarnost koja zahvaća cijelog čovjeka, otvara ga pokretačkoj snazi Duha Svetoga koja usmjereva kamo trebamo zaploviti i određuje kamo trebamo stići. Rekao je da je svećenik

T. Ivančić ishranjen vjerom, ovdje u svojoj obitelji i u svojoj župnoj zajednici, imao najbolju i najveću snagu s kojom je krenuo na put svećeništva, nastojeći biti vjeran u svakom pogledu, svjedočeći tko je njemu Isus Krist, što je očitovao i posljednjim riječima u patnji prije svoje smrti izgovorivši: »Još mi ostaje samo Isus.« Bio je cijeloga života uvjeren da se jedino s Isusom, pobjednikom nad smrću, može prijeći preko one rijeke koja se zove smrt i stići do obale vječnosti o kojoj sanjamo jer je ona u trenutku našega stvaranja snažno upisana u naše čežnje i želje, i mi se propinjemo za tom drugom obalom. Istaknuo je kako je njegovim svećeničkim djelovanjem, vjernošću i svjedočenjem urodilo puno dobrih plodove koje ljudski možemo vidjeti, naglasivši međutim da djelo koje je on učinio nije njegovo, nego Božje i da je on sâm uvijek bio svjestan kako je Bog kroz njega želio ostvarivati svoje naume, radujući se što je Isusov, zbog čega je onda s pravom na koncu svoje oporuke rekao: »Isuse, hvala ti što sam ti smio služiti.«

Na svršetku misnog slavlja biskup Antun je svima koji tuguju za svećenikom Tomislavom, napose članovima njegove obitelji i rodbini, izrekao iskreno kršćansko suosjećanje. Zahvalio je svima onima koji su mu bili dobri tijekom njegova zemaljskog života, nazočnim Davorcima koji su prihvaćali njegove poticaje i bili ponosni što ga imaju i koji su evanđeoskim raspoloženjem nastojali živjeti po vjeri, naglasivši da je i svećenik T. Ivančić bio ponosan na svoje Davorce i da je rado dolazio u svoje rodno selo. Zahvalio je preminulom svećeniku za sve ono što je učinio za Požešku biskupiju tijekom dvadeset godina njezina postojanja, a osobito što je uložio sebe u ono najdragocjenije, a to su mladi svećenici, dolazeći godinama, gotovo svakog mjeseca, na njihove susrete trajne formacije, pomažući im da rastu duhovno i intelektualno. Zahvalio mu je i u svoje osobno ime za sve dobro što mu je svojom bratićkom blizinom nastojao svjedočiti, rekavši da je svećenik Tomislav bio prvenstvenim razlogom da on, premda je preselio u Slavonski Brod, nije otišao u sjemenište u Đakovo, nego u Zagreb i postao svećeničkim kandidatom Zagrebačke nadbiskupije te da mu je on uvijek bio svojevrsni poticatelj i autoritet kojega je bilo vrijedno slijediti.

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA ZA SESTRE REDOVNICE

Redovnička euharistijska duhovnost

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskoga doma u Požegi, 18. ožujka održana je korizmena duhovna obnova za sestre redovnice koje djeluju u Požeškoj biskupiji. Nakon molitve Trećeg časa, nazočne sestre pozdravio je fra Milan Krišto, biskupski povjerenik za redovnice, podsjetivši ih da one djeluju u Požeškoj biskupiji koja ove godine slavi dvadesetu obljetnicu svog utemeljenja, a da će vrhunac te proslave biti Treći biskupijski euharistijski kongres krajem rujna ove godine. To je razlog, naglasio je fra Milan, da je u središtu svih naših biskupijskih programa, a tako onda i ovoga današnjega susreta korizmene duhovne obnove za redovnice, otajstvo presvete Euharistije. Potom je fra Mijo Hrman iz požeškoga franjevačkog samostana održao razmatranje, pod naslovom »Otajstvo Euharistije u životu redovnice«, na temelju iskustva koje je stekao dok je prošle godine sestrama klarisama u Požegi tumačio pojedina poglavlja Apostolske konstitucije pape Franje »Traženje Božjeg lica.«

Priprava za Euharistijski kongres

Nakon uvodnog dijela u kojem je govorio o čežnji kao ključnoj riječi kojom moderna antropologija razumijeva čovjeka, povezujući to s Isusovom čežnjom na posljednjoj večeri da prije svoje muke blaguje pashu sa svojim učenicima, fra Mijo je u prvom dijelu razmatranja govorio o pjesmi i pjevanju kao sastavnici euharistijskog slavlja, pozvavši redovnice da si odaberu jedan ili drugi stih iz neke euharistijske pjesme i pjevuje ga svakodnevno u tišini svog srca. U drugom dijelu govorio je o umijeću slušanja, a u završnom dijelu razmatrao je Isusovu molitvu, naglasivši njezinu kontemplativnu dimenziju. Nakon kraćeg odmora u program se uključio biskup Antun Škvorčević, progovorivši sestrama redovnicama na temu »Po obred-

nosti do dionitstva u otajstvu«. Podsjetio je kako se sestre svojom duhovnom obnovom uključuju u pripremu cijele Požeške biskupije za vazmene blagdane i ujedno za Treći biskupijski euharistijski kongres. Obrazložio je zašto je teološki prikladno 20. obljetnicu utemeljenja požeške mjesne Crkve proslaviti Euharistijskim kongresom. Istaknuo je da se sukladno učenju II. vatikanskog sabora Crkva očituje i ostvaruje u euharistiji, napose kad je slave sve razine mjesne Crkve na čelu s biskupom, jednim od članova zbora apostolskih nasljednika i da je ona vrhunac i izvor svega njezina života. Kazao je da u navedenom smislu i redovnice onoliko žive pripadnošću općoj Crkvi koliko su uključene u život mjesne Crkve gdje djeluju. Spomenuo je da upravo zbog središnjeg značenja euharistije za život Crkve najveću pozornost i brigu potrebno usmjeriti euharistijskim slavljinama u našim župama i drugim zajednicama, pri čemu posebnu ulogu imaju redovnice, napose ako služe u župnim zajednicama. Biskup je protumačio kako u Požeškoj biskupiji slavimo misu po rimskom obredu, koji ima svoju znakovnost, utemeljenu u Isusovu ustanovljenju euharistije na posljednjoj večeri, gdje je na svoj način prepoznatljiva struktura slavlja: naviješta se događaj - služba riječi, a potom ga se slavi gestom lomljenja kruha i pijenja iz čaše te tako sakramentalno postaje dionikom Isusove muke i smrti i njegove uskrsne pobjede.

Liturgijsko pjevanje

Povezano s time biskup je prikazao sestrama značenje crkvene zgrade i njezi-

ne opremljenosti kao sakralnog prostora prikladnog za sveto slavlje. Protumačio je obredne znakove u liturgijskom prostoru koji služe vjernicima da budu dioncima otajstva. Upozorio je na problematičnost unošenja drugih znakova u taj prostor, koji nerijetko zamagljuju sakramentalnu dimenziju slavlja, unoseći u liturgiju elemente teatralnosti. Ilustrirao je to na prikazu značenja oltara kao znaka Isusove prisutnosti u euharistijskoj žrtvi, ambona kao znaka njegove prisutnosti u riječi i sjedala za predsjedatelja slavlja kao znaka Isusove prisutnosti u predvoditelju mise koji djeluje u Isusovoj osobo (in persona Christi), te sudjelovanje naroda, po kojem se ispunja Isusova riječ „gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, ja sam ondje“. Biskup je upozorio na to da je rimski obred odmjeren i suzdržan u svojim sastavnicama te u svojoj jednostavnosti promiče govor obrednih znakova po kojima se postaje dionikom otajstva. Konkretno je sestrama progovorio o tome kako treba pristupati uređenju svetišta, napose oltara i ambona, na koji način izvoditi pojedine dijelove svete mise, kako voditi brigu o liturgijskom odijevanju i drugim sastavnicama da bismo slavili svetu misu po zakonitostima rimske obrednosti, naglasivši da ona ne smije biti prepuštena samovolji. Pozvao ih je da pomno proučavaju Opću uredbu Rimskoga misala. Posebno im je na srce stavio brigu oko liturgijskog pjevanja, potaknuvši ih da ne zanemare bogatu baštinu hrvatskih popijevki u koje je naš čovjek utisnuto svoju vjerničku dušu. Zaključio je svoj govor uvjeravajući sestre redovnice u važnost njihove euharistijske duhovnosti. Po završetku biskupova izlaganja sestre su se uputile u obližnju crkvu sv. Lovre. Ondje je fra Milan Krišto predvodio pokorničko bogoslužje, nakon kojeg su sestre redovnice imale prigodu pristupiti pojedinačno ispovijedi. Slijedio je zajedničko klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom. Program korizmene duhovne obnove završio je malim domjenkom u prostorima Biskupskoga doma.

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA ZA VJEROUČITELJE

Iz pravilnog odnosa s Bogom proizlazi i pravilan odnos prema čovjeku

U Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi, 11. ožujka održana je korizmena duhovna obnova za vjeronaučitelje i odgojitelje u vjeri Požeške biskupije. Voditelj je bio Drago Tukara, docent na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu.

Vjeronaučiteljski poziv

Biskup Antun Škvorčević ustvrdio je da vjeronaučiteljska služba nije tek zanimanje kojim se zaslужuje kruh svagdašnji, nego poziv i poslanje u Crkvi. Biskup je rekao da vjeronaučitelji u suradnji sa župnicima služe Isusovu Evanđelju i mladim naraštajima, ne samo svojim govorom o vjeri, nego životom po vjeri. Podsjetio je da su mnogi vjeronaučitelji članovi župnih pastoralnih vijeća, ustvrdivši da će ona biti živa u mjeri u kojoj su se angažirali vjeronaučitelji koji su uz zaredene službenike, teološki gledano, najedniciraniji dio župne zajednice i koji po školskom vjeronauku imaju evangelizacijsko poslanje.

Pozvao je vjeronaučitelje da ohrabruju i potiču na aktivnost ostale članove župnih pastoralnih vijeća, osobito u projektu osnivanja obiteljskih zajednica, odnosno skupina od nekoliko bračnih zajednica koje nastoje živjeti na temelju evanđeoskih načela, i koje su spremne pomagati članovima svoje župne zajednice, osobito mladima u njihovoj pripravi za sklapanje kršćanskog braka, kao i u prvim godinama bračnog života. Naglasio je kako bi bilo dragocjeno kad bi u svakoj župi naše Biskupije posto-

jala takva zajednica obitelji. Pozvao je vjeronaučitelje da kroz sudjelovanje u biskupijskim programima proslave 20. obljetnice utemeljenja Požeške biskupije očituju i posvjedoče da su ugrađeni u zajedništvo svoje mjesne Crkve, podsjetivši pritom na nauku Drugoga vatikanskog sabora da se jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva konkretno ostvaruje u mjesnim Crkvama, odnosno biskupijama, i naglasivši da onoliko koliko je netko ugrađen u mjesnu Crkvu, toliko je ugrađen i u opću Isusovu Crkvu i na taj način dionik svega onoga što Isus Krist u njoj ostvaruje. Rekao je da se takav jedan biskupijski program pod nazivom »Kongresna korizma« trenutno odvija u svim našim župama u pripravi za Sveto Trodnevlje i za Treći biskupijski euharistijski kongres kojim naša mjesna Crkva želi posvjedočiti da je euharistijska zajednica.

Osvrnuo se na neka konkretna pitanja iz vjeronaučiteljskog života, među ostalim i na njihovo prihvaćanje ravnateljске službe u školi ili javne službe, načelnika općina ili gradonačelnika, upozorivši da trebaju imati na pameti kako je njihovo vjeronaučiteljsko poslanje na neki način utemeljeno na pozivu da iz vjere svjedoče mladima evanđeoske vrijednosti, a to u navedenim javnim službama počesto nije moguće ostvarivati. Pored toga, podsjetio ih je da u školu nisu ušli natječajem, nego biskupovim mandatom i rasporedom Biskupijskog katehetskog ureda. Istaknuo je da im nitko nema pravo ograničavati slobodu u njihovim životnim izborima, ali da pri tom trebaju preuzeti i odgovornosti koje to sa sobom nosi.

»Gore srca«

Potom je Robert Mokri, predstojnik Katehetskog ureda biskupije pozdravio nazočne vjeronaučitelje te predstavio prof. Tukaru. U svom je prvom razmatranju naslovljenom »Gore srca« prof. Tukara na primjeru biblijske pripisodobne o nepoštenom upravitelju vjeronaučiteljima protumačio kako trebaju postupati s onima koje im je Bog povjerio, a

to su djeca i mladi. Ustvrdio je da je gospodar, na sveopće iznenađenje, pohvalio svoga nepoštenog upravitelja zbog njegove snalazljivosti da si od njegovih dužnika stvori prijatelje, premda ga je odlučio kazniti zbog lošeg upravljanja. Kazavši da je nepošteni upravitelj izgubio vlast i posao, ali da nije izgubio životnu nadu i optimizam. Naglasio je da u nepoštenom upravitelju progovara euharistijska riječ »gore srca«, i na temelju toga pozvao vjeronaučitelje da se preispitaju u kolikoj mjeri je Bog pohranjen u njihovim srcima. U drugom razmatranje naslovljenom »Hvalu dajmo Gospodinu Bogu našem. Dostojno je i pravedno« prof. Tukara je na temelju pripisodobne o sijaču pozvao vjeronaučitelje i odgojitelje u vjeri na veće povjerenje u Boga. Kao što sijač sjemena ne može odrediti kamo će njegovo sjeme pasti, tako ni sijač Božje riječi ne može odrediti tko su »dobri« kojima donosi tu riječ.

Nakon toga slijedilo je pokorničko bogoslužje u crkvi sv. Lovre te misno slavlje koje je predvodio biskup Antun. On je u homiliji podsjetio vjeronaučitelje da su svakodnevno svjedoci kako Hrvatska želi biti europska zemlja, usvajajući zakone i propise Europske unije. No na temelju liturgijskih čitanja ustvrdio je da se Bog pobrinuo za ljude koji i u Hrvatskoj nastoje živjeti po njegovim pravilima te po njima ona postaje Božjom zemljom, a oni Božjim narodom. Kazao je da su ta pravila deset Božjih zapovijedi naglasivši da čovjek nije biće istinske slobode dok ne vrši ono što je upisano u njegovu savjest. Istaknuo je da je Bog čovjeku dao svoje zapovijedi jer mu je stalo do sredenog odnosa s njime. Ako se odrekne toga Božjeg nastojanja s nama ljudima, izlažemo se opasnosti da budemo nesredeno društvo i da se kao pojedinci izgubimo u razornom sustavu međuljudskih sebičnih odnosa koje stvara naša ranjenost zlom, spomenuo je biskup. Rekao je vjeronaučiteljima kako smatra da su danas došli na duhovnu obnovu provjeriti sredenost njihova odnosa s Bogom iz koje proizlazi i pravilan odnos prema čovjeku i drugoj stvarnosti. Isus nas ne bi pozvao da budemo savršeni kao Otac nebeski, kad to ne bi bilo moguće po snazi Duha Svetoga koju nam želi darovati, istaknuo je biskup. Rekao je da on u nama i mi u njemu pobjeđujemo ono što nas sapinje u okove nemoći, zla, smrti, mržnje i svega drugoga što je protivno životu. Dodao je kako vjeruje da su vjeronaučitelji kroz duhovnu obnovu otvorili vrata svoga srca, savjesti, pameti i volje za djelatnu prisutnost Isusova Duha u njima da ih učini moćnima poput tolikih svetaca kroz povijest. Kazao je da Hrvatska danas vapi za takvim ljudima, poručivši vjeronaučiteljima da ne čekaju pojavu nekih drugih ljudi koji će tako živjeti, nego da oni danas Isusovom snagom budu sreća za sebe, blagoslov za druge, pobjednici za vječnost.

SUSRET BISKUPA ŠKVRČEVIĆA I MINISTRA BARIŠIĆA

Status katoličkih škola u Hrvatskoj

Biskup Antun Škvorčević, predsjednik Vijeća HBK za odgoj i obrazovanje i član Komisije HBK za odnos s Državom, zadužen u tom svojstvu za rješavanje pitanja katoličkog školstva i sakralne kulturne baštine, susreo se 15. ožujka u prostorima Ministarstva znanosti i obrazovanja u Zagrebu s ministrom Pavom Barišićem. U biskupovoj pratnji bio je Ivica Žuljević, predstojnik ureda Požeške biskupije za katoličke škole, a uz ministra su bili Hrvoje Šlezak, državni tajnik, Momir Karin, pomoćnik ministra, te drugi suradnici. Biskup je ministru predstavio pitanja u vezi s katoličkim školama koja bi trebalo rješavati u smislu provedbe Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske. Podsjetio je na zaključke sjednice Komisije HBK za odnos s Državom i Komisije Vlade Republike Hrvatske za odnos s vjerskim zajednicama, održane 8. veljače ove godine u Zagrebu,

prema kojima bi biskup, resorni ministar i mjerodavni za katoličke škole trebali predložiti imena članova za Mješovito povjerenstvo RH i HBK za pitanja katoličkih predškolskih ustanova, škola i visokih učilišta. Povjerenstvo bi donosilo prijedloge rješenja za pojedina pitanja o kojima bi se potom raspravljalo na zajedničkoj sjednici dviju Komisija, čije bi se zaključke upućivalo na potvrdu HBK, odnosno Vlade.

Među ostalim raspravljalo se o nekim identitetskim pitanjima katoličkih škola u Hrvatskoj - o izradi njihova kurikulumu, statutu, upisnim kvotama neovisno o teritorijalnoj mreži škola, predmetima za državnu maturu, Vjeronauku kao obvezno predmetu koji se kao takav ne nalazi na propisanom obrascu školskih svjedodžbi te financiranju i vođenju knjigovodstva po propisima neprofitnih organizacija. S obzirom na navedena pitanja podijeljena

su neka zaduženja mjerodavnim dužnoscima Ministarstva koja će biti predmet razgovora u Mješovitom povjerenstvu RH i HBK. Na kraju susreta izraženo je obostrano zadovoljstvo otvorenim razgovorom, razumijevanjem i spremnošću Ministarstva za rješavanje postojećih problema.

Uspjeh naših škola na državnoj vjeronaučnoj olimpijadi

Na državnom natjecanju iz vjeronauka koje je ove godine održano u Topuskom od 5. do 7. travnja našu Biskupiju predstavljale su čak tri ekipe osnovnoškolaca i jedna srednjoškolska. Izvrstan rezultat, četvrto mjesto, na državnoj olimpijadi postigla je ekipa iz OŠ Ivane Brlić-Mažuranić iz Virovitice koju su činili vjeronaučnici: Maja Tomljanović, Julija Prevedan, Ema Crnogaj i Karla Puž. Za natjecanje ih je pripremala vjeronaučiteljica Kristina Černoga. Odlična je bila i ekipa iz OŠ Vladimira Nazora iz Daruvara koju su činili vjeronaučnici: Ivan Petković, Ema Lešković, Lea Rajković i Ela Hradec s osvojenim šestim mjestom. Mentorica ima je bila Tihana Petković. Ekipa Katoličke osnovne škole u Požegi u sastavu: Petra Tomšić, Mateja Raljević, Marta Štimac i Hana Boban s mentorom Zvonimirom Zelenikom osvojila je 19 mjesto. Inače Požeška biskupija na ovom

natjecanju je imala najviše osnovnoškolskih ekipa, čak tri jer su one na izlučnom biskupijskom natjecanju bile među najbolje plasiranim ekipama po broju bodova.

Ekipa požeške Gimnazije koju su činili vjeronaučnici: Klaudija Mahaček, Anamarija Budimir, Valentina Kordić i Leo Bošnjak s mentorom Ivom Grbešom, odnosno zamjenskim mentorom vjeronaučiteljicom Tajanom Grbeš osvojila je deseto mjesto.

Tema ovogodišnjeg natjecanja bila je »Misijska djelatnost Crkve«. Vjeronaučna olimpijada sastojala se od triju natjecateljskih disciplina: testa, tombole i kviza »Tko želi biti Isusov milijunak?«

Biskupijska vjeronaučna olimpijada održana je u Požegi, škola domaćin za natjecanje učenika osnovnih škola bila je Katolička osnovna škola, a za učenike srednjih škola Katolička gimnazija s pravom javnosti.

NAKON POŽEGE I VIROVITICE KATOLIČKU OSNOVNU ŠKOLU DOBIVA I NOVSKA

Osnovana Katolička osnovna škola u Novskoj

U želji da se Crkva aktivnije uključi u odgoj i obrazovanje te oblikovanje kulturnog života s kršćanskim vrijednostima biskup mons. dr. Antun Škvorčević u proteklom je razdoblju, na području Požeške biskupije, osnovao Katoličku gimnaziju s pravom javnosti u Požegi (2007.), Katoličku osnovnu školu u Požegi (2009.), Katoličku klasičnu gimnaziju s pravom javnosti u Virovitici (2007.) i Katoličku osnovnu školu u Virovitici (2015.). Ohrabren pozitivnim iskustvima do sada te na poticaj i molbe roditelja, uz odobrenje Ministarstva znanosti i obrazovanja, biskup Antun Škvorčević osnovao je 15. ožujka ove godine i Katoličku osnovnu školu u Novskoj.

Temeljna posebnost Katoličke osnovne škole sastoji se u odgojno-obrazovnoj dimenziji prožetoj evanđeoskim duhom, utemeljenoj na kršćanskoj antropologiji, kojoj je u središtu ljudska osoba. Među posebnostima Katoličke osnovne škole treba spomenuti i produženi boravak nakon redovite nastave kojim se djeci prvih razreda omogućava nastavak stručnog vodstva u stjecanju znanja, rješavaju se domaće zadaće, organizira slobodno vrijeme u opuštenom i kreativnom ozračju škole, pomoć i sigurnost roditeljima dok su na poslu te se time postiže zaokružena odgojno-obrazovna cjelina prožeta kršćanskim i ljudskim vrijednostima. Nastava se uvijek odvija u prijedpodnevnoj smjeni.

Katolička osnovna škola stoga je ponuda roditeljima koji imaju potpunu slobodu odabrati odgoj i obrazovanje za svoju djecu te ih upisati u onu školu za koju smatraju da je u skladu s njihovim očekivanjima, vjerskim i kršćanskim načelima. Katolička škola naglašava aktivnu suradnju između roditelja i škole, stvaranje obiteljskog ozračja u školi te rasta u vjeri i humanosti.

Katolička osnovna škola u Novskoj s radom počinje iduće jeseni, odnosno školske godine 2017./2018. te će se upisati u školu vršiti u mjesecu lipnju, a roditelji svoju djecu mogu predbilježiti već idućih dana i tjedana u Pastoralnom centru Župe sv. Luke, Trg L. I. Oriovčanina 11, Novska ili nazvati na tel. 044/600-940.

ODRŽAN JE 19. KRIŽNI PUT MLADIH POŽEŠKE BISKUPIJE POD GESLOM »KRIST DANAS I UVIJEKE, NAŠA NADA«

Mladi, omogućite Isusu Kristu da po vama trajno prosvjetljuje našu Hrvatsku

U subotu i nedjelju, 25. i 26. ožujka održan je 19. križni put mladih Požeške biskupije pod geslom »Krist danas i uvijek, naša nada«, tijekom kojeg su sudionici od Ruševa preko Kutjeva do Požege prešli pedeset kilometara. Ujutro 25. ožujka ispred župne crkve Uzašašća Isusova u Ruševu okupilo se šest stotina mladih hodočasnika. Pjesmom i molitvom pojedinih postaja križnog puta, koje su za ovu prigodu sastavili vjeroučitelji, mladi hodočasnici započeli su prvu dionicu puta od Ruševa preko Čaglina i Bekteža do Kutjeva. Tijekom hoda od postaje do postaje mladi su hodočasnici imali prigodu za svetu ispovijed ili osobni razgovor s nekim od svećenika koji su ih pratili, kao i za trenutke šutnje i osobnu molitvu.

Ljubav i žrtva

Po dolasku u Kutjevo u kasnim popodnevним satima hodočasnici su se uputili u župnu crkvu Rodenja Blažene Djevice Marije

gdje je najprije održan duhovni program s prigodom za ispovijed, a potom je uslijedila sveta misa koju je predvodio Marijan Pavelić, prefekt u požeškom Kolegiju. Župljani kutjevačke župe mladima su pripremili večeru nakon koje su se uputili u Osnovnu školu Zdenka Turkovića na noćenje. Sutradan, 26. ožujka nakon doručka sudionici križnog puta izmolili su postaju ispred škole gdje im se priključilo još četiri stotine mladih, mahom ovogodišnjih krizmanika, tako da je sveukupni broj hodočasnika narastao na tisuću. U Ferovcu su imali stanku za odmor, a potom su nastavili hod za Isusovim križem kroz Šumanovce, Cerovac i Jakšić gdje su ih župljani dočekali s okrjepom. U Požegu su stigli u kasnim popodnevним satima i odmah se uputili u Katedralu gdje je misno slavlje predvodio biskup Antun Škvorčević uz koncelebraciju poglavara Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa iz Zagreba, zatim svećenika sudionika križnog puta mladih kao i svećenika iz središnjih biskupijskih

ustanova. Tijekom misnog slavlja četvorica bogoslova Požeške biskupije - Luka Čačić, iz župe Lužani; Marko Dušak, iz župe Nova Bukovica; Marko Milaković, iz župe Jakšić i Matej Siluković, iz župe Stražeman – uvršteni su među kandidate Požeške biskupije za primanje Svetog reda đakonata i prezbiterata. Na početku misnog slavlja biskup Antun pozdravio je nazočne sudionike biskupijskog križnog puta mladih, zaželjevši im dobrodošlicu u požešku Katedralu. Naglasio je da ovaj križni put ima posebnu snagu jer se odvija o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije, i što su se mladi, koračajući za Isusovim križem i razmišljajući u svom srcu i u svojoj savjesti, ohrabрили žrtvom njegove ljubavi. Zahvalivši im na tome, biskup ih je podsjetio da je na velikom križu za kojim su išli napisana 2007. godina, kad su mladi prije deset godina prvi puta ponijeli ovaj križ, i od tada ga nose svake godine, rekavši da su tijekom minulih godina mladi u njega utisnuli puno svoga mladenačkog žara, ljepote, radosti, ljubavi i žrtve, i da su oni ove godine dodali svoju ljepotu srca, vjere, nade, ljubavi i žrtve, tako da je ovaj križ postao snažnim znakom koji pamti mnoge mlade, a pamtit će i njih, ovogodišnje sudionike. Poseban pozdrav uputio je četvorici bogoslova Požeške biskupije koje su dopratili poglavari Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa iz Zagrebu - Andrija Miličević, duhovnik i Ivica Cujzek, prefekt – i koji će pred mladima posvjedočiti svoje opredjeljenje za primanje svetog reda đakonata i prezbiterata, naglasivši da je poseban dar Božji kad netko od mladih ljudi prepozna da ga Bog zove, i hrabro zakorači tim putem.

Dobro vidjeti

U homiliji je biskup zapitao mlade jesu li progledali na ovom križnom putu, podsjetivši ih da je potrebno ispuniti dva uvjeta da bi ljudi mogli dobro vidjeti. Prvi je da oko njih ima svjetla, a drugi da imaju dobro, zdravo oko. Ako je mrak oko nas, uzalud nam je dobro oko, nećemo moći vidjeti, ustvrdio je biskup, zaključivši da je zdravom oku potrebno dovoljno svjetla, da čovjek može vidjeti stvarnost oko sebe. Podsjetivši ih da je prošle nedjelje u bogoslužju Isus govorio o vodi, jednostavnoj, a tako čudesnoj stvarnosti, biskup je naglasio da se slično može reći i za svjetlost, o kojoj nam Isus danas progovara u evanđelju. Stvorivši svjetlost Bog je u nju utisnuo čudno duhovno svojstvo da bude moćnije od tame, kazao je biskup, naglasivši da je Isus Krist za sebe rekao da je svjetlost svijeta jer je svojim uskrnućem posvjedočio da je moćniji od mraka groba i da je pobjednik nad smrću, a mi ljudi obasjani Isusovom svjetlošću možemo vidjeti veoma daleko, do neba, do vječnosti. Tumačeći Ivanov evanđeoski ulomak, naglasio je da je slijepac od rođenja, premda je bio lišen vida, u dubinama svog bića znao da je stvoren za svjetlo, za

ljepotu i šarenilo boja te je čeznuo za tim da progleda. Isus se pred njegovom sljepoćom pokazuje moćnim, ne želi da ostane zauvijek slijepac, nego maže njegove oči kalom te ga šalje da se opere u kupalištu znakovitog imena Siloam, što na hebrejskom znači »poslanik«, i da progleda. Naglasivši kako ovaj evanđeoski prizor ozdravljenja slijepca od rođenja snažno podsjeća na sakrament krštenja, biskup je spomenuo nazočnima da su u krštenju oprani od svoje ranjenosti zlom, negativnošću i smrću, i da ih je Isus iznutra prosvjetliio te se prepoznali u onim dimenzijama svoga bića na koje ih je Bog pozvao kad ih je stvorio.

Put k vjeri

Rekao je da je u tom smislu apostol Pavao u današnjem ulomku Poslanice Efežanima tvrdi kako smo krštenjem postali prosvjetljeni ljudi, potičući nas da više ne živimo kao ljudi tame i mraka, zarobljeni negativnošću zla, sebičnošću i pokvarenošću, koja je najveća ljudska nemoć. Ustvrdivši da se moć i sposobnost ljudskog duha gledati i vidjeti stvarnost Božjim pogledom naziva vjerom, biskup je naglasio kako se u današnjem evanđeoskom ulomku lijepo vidi kako Isus slijepca od rođenja postupno privodi k vjeri, kazavši da je ovaj pravo progledao tek onda kad je povjervovao da Isus nije tek običan čovjek, niti samo prorok, već Sin čovječji koji za sebe može reći »Ja sam«, dakle upotrijebiti isto ono Ime kojim se Bog iz gorućeg grma objavio Mojsiju. U nastavku homilije biskup je podsjetio mlade da ima različitih pokušaja da im se protumači istina o njima, od kojih neki idu razumskim putem i ne treba ih nikad prezreti. Istaknuo je da se u neke stvarnosti života ne može učiti teoretskim putem, nego samo iskustveno. Tvrdnju je potkrijepio primjerom zaljublivanja i prijateljstva. Mladima je rekao

da se ne mogu zaljubiti u nekoga niti se sprijateljiti s nekim čitajući i proučavajući neku knjigu, nego tek kad stanu pred konkretnu osobu u njima se može zapaliti duhovna iskra povjerenja i prijateljstva s obzirom na tu osobu. Ustvrdio je da se u vjeri upravo to događa u našem odnosu prema Isusu Kristu, naglasivši da se povjerenjem u Krista najbolje poznaje njegovu osobu i najdublje ostaruje blizina s njime.

Svjetlost svijeta

Potaknuo je mlade da, dok prolaze ovim svijetom, ne ostanu slijepi duhom i u mraku s obzirom na Isusa Krista, nego da mu u vjeri otvaraju svoje biće i kako bi u njegovu svjetlu točno vidjeli same sebe jer je on jedini istinska svjetlost svijeta. Podsjetio je mlade da je Krist posvjedočio kako je svjetlost svijeta tako što je dao sebe za nas, do kraja, do u smrt - poput svijeće koja goreći

tvorica bogoslova današnjim ulaskom u kandidaturu za svete redove đakonata i prezbiterata približili Isusu Kristu i on njima, na sasvim poseban način, i da su progledali s obzirom na sebe spoznavši da su pozvani krenuti svećeničkim putem, svoj život položiti za druge i tako poput Isusa biti svjetlost drugima. Zahvalivši Isusu Kristu što je pozvao ovu četvoricu mladih ljudi, biskup je pozvao nazočne na molitvu da u Hrvatskoj bude više takvih ljudi koji sebe gledaju očima vjere i koji umiju prepoznati što je Božja istina o njima, koji se usuđuju opredijeliti za nju i na taj način s Isusom biti pobjednici. Na svršetku misnog slavlja biskup je čestitao četvorici bogoslova koji su primili kandidaturu za primanje svetih redova, a njegovu čestitku nazočni su popratili dugotrajnim pljeskom odobravanja. Primijetivši na to da je lako zapljeskati, biskup je naglasio da je potrebno svoja opredjeljenja vjerno živjeti te je potaknuo mlade da mole za njih i s njima da ostanu vjerni Božjem pozivu, ali i da sami u svojim srcima provjere zove li Gospodar žetve možda i neke od njih za radnike u svoju žetvu, to jest u svećeničko ili redovničko zvanje, ohrabrivši ih da mu se u tom slučaju spremno odazovu. Zahvalio je svim hodočasniciima za sudjelovanje na ovogodišnjem križnom putu mladih, rekavši da su njime oni ostvarili jednu od važnih točaka programa proslave 20. obljetnice postojanja Požeške biskupije, odnosno održali svoju euharistijsku postaju mladih u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres, koji će se slaviti 24. rujna ove godine te ih pozvao na sudjelovanje. Zahvalio je Ivanu Certiću, biskupijskom povjereniku za pastoral mladih što je u suradnji s Katehetskim uredom organizirao ovaj križni put, na što su mladi zapljeskali i time mu i oni izrazili zahvalnost. Zahvalio je također i svim svećenicima koji su pratili mlade na križnom putu te na sve nazočne zazvao Božji blagoslov.

KATOLIČKA OSNOVNA ŠKOLA U POŽEGI PROSLAVILA SV. JOSIPA, SVOGA NEBESKOG ZAŠTITNIKA

Poput sv. Josipa oslušajte i ostvarujte ono što Bog od vas očekuje

Prigodom svetkovine sv. Josipa, zaštitnika Katoličke osnovne škole u Požegi, 18. ožujka biskup Antun Škvorčević predvodio je u požeškoj Katedrali misno slavlje za učenike, njihove roditelje, nastavnike i djelatnike. Uvodeći u misno slavlje biskup je pozdravio sve nazočne te je učenicima i djelatnicima Katoličke osnovne škole u Požegi na čelu s ravnateljem Želimirom Žuljevićem čestitao svetkovinu sv. Josipa, Dan škole. Zahvalio im je na izvrsnoj priredbi koju su prethodnoga dana priredili za roditelje i prijatelje Škole u Dvorani sv. Terezije Avilske. Pozvao ih je da se saberu pred likom sv. Josipa, koji nam - držeći Isusa u naručju - svjedoči koliko je on vrijedan naše pozornosti, vjere, ljubavi i odanosti, napose zato što je za nas svojom mukom, smrću i uskrnućem pobijedio zlo i smrt.

Razumjeti i voljeti Boga

Na početku homilije biskup je zapodjenuo razgovor s nazočnim učenicima, zapitavši ih jesu li roditelji, nastavnici u školi, a napo-

se Bog dobri prema njima? Dobivši na sva tri pitanja potvrdni odgovor, pozvao ih je da im danas za to zahvale. Ustvrdio je kako su oni veliki u svojim srcima kad iskreno slušaju, razumiju i vole svoje roditelje i učitelje. Ali, naglasio je, da su još veći kad nastoje slušati, razumjeti i voljeti Boga. Istaknuo je kako je veličina sv. Josipa upravo u tome što je u tišini znao oslušivati, razumjeti i ostvarivati ono što je Bog od njega očekivao. Podsjetio ih je da je sv. Josip postavljen za zaštitnika njihove Škole upravo zato da dok uče zakonitosti svijeta oko sebe, poput njega oslušuju u srcu Boga i žive ispunjeni njegovom blizinom, svjetlom i snagom. Naglasio je da su mnogi veliki znanstveni umovi, među njima i Albert Einstein, dok su proučavali prirodu i njezine zakonitosti, istovremeno otkrivali u njima Božju prisutnost i od nje živjeli. Izrazio je radost što su nazočni roditelji prepoznali Katoličku školu kao mjesto gdje će se mladenačka srca njihove djece otvarati za Boga i učiti i pored toga njegovati osjetljiva za ono što je

dobro, lijepo, plemenito, Božje. Zamolio je sv. Josipa da ih prati na tom putu.

Punina srca

Osvrćući se na prvo čitanje, kazao je da prorok Mihej upućuje molitvu Bogu da bude pastir i vođa svoga naroda, da ih povede na bogatu pašu. Prorok je znao, nastavio je biskup, da je čovjek biće koje treba biti ishranjeno, ne samo hranom za želudac, nego i za srce, koju mu jedino Bog može dati. On također zna da se u onom ljudskom srcu koje nije ispunjeno Bogom može dogoditi praznina i mrak kojem je ime grijeh, zloća, pokvarenost i sebičnost, glad i čežnja za ispunjenošću i smislom. Podsjetio je učenike na neugodni osjećaj praznine u srcu koji su iskusili kad god su svojom zloćom povrijedili svoje roditelje i bližnje, a s druge strane na lijepi osjećaj punine u srcu kad su im roditelji i bližnji tu zloću oprostili. Istaknuo je da nas Bog praštanjem i milosrdem oslobađa od duhovne gladi i hrani svojom ljubavlju.

Najbolja odgojna metoda

Tu tvrdnju biskup je potkrijepio tumačenjem naviještene evandeoske prisposode o milosrdnom ocu i izgubljenom sinu. Postavio je nazočnima pitanje znaju li koja je odgojna metoda najbolja? Ustvrdio je da odgovor na to pitanje daje sv. Luka u spomenutoj prisposodi, opisujući nam kako se otac, a to je očito sam Bog, ponašao prema svojim sinovima. Kad ga je mladi sin napustio, otac se nije na njega naljutio, nije ga izgrdio niti je smišljao čime da ga kazni za njegovu nezahvalnost, nego je ostao blag i milosrdan, strpljivo čekajući njegov povratak jer je jako dobro znao da je sin otišao u svoju osamu, da ga ljudi u tuđem svijetu nikad neće voljeti kao što ga on voli, da neće moći dugo živjeti bez njegove ljubavi, praštanja i milosrđa, uvjeren da će doći trenutak kad će njegov sin shvatiti kako je za njega najbolje biti s ocem. A kad se mladi sin konačno vratio, ni tada ga otac nije prekoračio zbog onoga što je učinio, nego mu je sav radostan pripremio gozbu. Otac je, nastavio je biskup, cijelo vrijeme

poštivao slobodu svojega sina, i onda kad je ovaj počeo raditi što hoće, uvjeren da će mu nedostajati sloboda koju mu omogućuje njegova ljubav, i da će se vratiti k njemu iz svoje izgubljenosti, shvativši da sloboda nije raditi ono što mu se prohtije, nego opredijeliti se za ono što ga potvrđuje u njegovu dostojanstvu.

Zakon odmazde

Govoreći potom o ponašanju starijeg sina, biskup je ustvrdio da je on od svog oca očekivao da prema rasipnom sinu postupi po zakonu odmazde i pravedno ga kazni tako da ga otjera od kuće, a kad je vidio da otac to nije učinio, nego mu je sve oprostio, naljutio se na njega. Ustvrdio je da Božja odgojna metoda nije zlom odgovarati na zlo, nego se praštanjem i milosrdem izdići iznad njega, biskup je istaknuo da je to najbolja odgojna metoda koja svakoga nastoji privesti u ono stanje koje mu pripada po njegovoj stvorenosti i svrsi za koju je pozvan u život. Obrazložio je kako je važno da tom Božjom metodom odgajamo mlade naraštaje u našim obiteljima i u katoličkim školama. Završavajući homiliju zamolio je sv. Josipa da pomogne svima što snažnije usvojiti tu metodu, da se sloboda i dostojanstvo svakoga pojedinog od nas pročišćava i učvršćuje kroz praštanje i milosrđe, i tako rastemo u svetosti. Na svršetku misnog slavlja, dobivši od djece potvrđan odgovor na njegov upit mole li se u školi, biskup je naglasio veliku važnost molitve u obitelji i školi, a osobito nedjeljne svete mise, rekavši da se tako ispunjamo Božjim energijama koje nam omogućuju da postanemo ono na što nas Bog poziva. Potaknuo je sve nazočne da danas pred sv. Josipom odluče još više moliti i u školi i u obitelji, još revnije dolaziti na nedjeljnu svetu misu. Zahvalio je učenicima za njihovo nastojanje da budu Božji. Reкао je da je radostan što Katolička osnovna škola u Požegi ima sada i učenike osmog razreda, koji će uskoro završiti nastavu, izrazivši uvjerenje da će iz nje u svoj daljnji život ponijeti ne samo znanje, nego i one dimenzije ljudskosti koje su se razvile iz njihove povezanosti s Bogom te da će neki od njih

svoje školovanje nastaviti u našoj Katoličkoj gimnaziji. Zamolio je zagovor sv. Josipa za svakog pojedinog od njih, i na sve nazočne zazvao Božji blagoslov.

Predstavili hrvatske regije

Večer prije učenici Katoličke osnovne škole u Požegi povodom Dana škole, u Dvorani sv. Terezije Avilske, izveli su prigodni program pod nazivom »Lijepom Našom«, tijekom kojeg su kroz dramski, glazbeno-scenski, plesni i prozni izričaj predstavljene sve hrvatske regije, počevši od dolaska Hrvata na današnje prostore drage nam Domovine pa sve do danas, prikazavši pri tome običaje kulturne i vjerske nematerijalne baštine pojedine regije, popraćene tradicionalnim i karakterističnim pjesmama svakoga kraja u izvedbi maloga i velikoga Zbora Škole pod vodstvom profesorice Ljube Šolić. Na kraju programa ravnatelj škole Želimir Žuljević zahvalio je svima koji su su-

djelovali u realizaciji navedenog projekta, pozdravio sve prisutne te kazao kako je sv. Josip izazovan za nas ljude današnjeg vremena jer nas poziva na skromnost i poniznost, ustrajnost u vjernosti i ljubavi prema obitelji i bližnjima.

Nazočnim učenicima, roditeljima i prijateljima Škole obratio se i Ivica Žuljević, predstojnik Ureda za katoličke škole Požeške biskupije i izaslanik Osnivača škole požeškog biskupa mons. Antuna Škvorčevića, čestitavši u ime Osnivača i u svoje osobno ime Dan škole svim djelatnicima, učenicima i roditeljima te ih pozvao da naslijeduju svoga nebeskog Zaštitnika. Ujedno je tom prilikom izrazio i radost zbog proširenja obitelji katoličkih škola u Požeškoj biskupiji, rekavši kako je požeški biskup ovih dana osnovao još jednu katoličku osnovnu školu, u Novskoj. Prigodni program završio je zajedničkom molitvom upućenom sv. Josipu za hrvatski narod i sve naše obitelji.

Korizmene tribine u Požegi

Požeška biskupija, kao i prijašnjih godina, organizirala je korizmene tribine četvrtkom kojima nastoji promicati dijalog između vjere i kulture. Tribine četvrtkom nadopunjavale su korizmeni program koji se ove godine, u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres, odvijao u svim župama Požeške biskupije.

NA PRVOJ KORIZMENOJ TRIBINI GOSTOVAO DR. IVO LUČIĆ

Naše društvo se treba riješiti "duhova" iz prošlosti

Organizaciji Požeške biskupije, 2. ožujka u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi, održana je prva korizmena tribina. Gost predavač prof. dr. Ivo Lučić održao je izlaganje na temu »Suočavanjem s prošlošću osvjetljavamo put u budućnost«. Moderator tribine prof. Ivica Bedenić predstavio je dr. Lučića, prikazavši njegov široki opus djelovanja: od mladog pravnik i doktora povijesti, preko bogatog znanstvenog i političkog djelovanja, do obavještajnih službi i aktivnog sudjelovanja u obrani Hrvatske te Bosne i Hercegovine.

Na početku izlaganja dr. Lučić je ustvrdio kako u našem društvu često čujemo sintagmu: »Dosta nam je prošlosti, okrenimo se budućnosti«, rekavši da je takvo pojednostavljanje stvari neprihvatljivo jer je od izuzetne važnosti da se suvremeno hrvatsko društvo jednom za svagda riješi »duhova« iz prošlosti, kako bi kao narod zajednički mogli oblikovati svoj nacionalni identitet. Prema njegovu mišljenju glavni problem se nalazi u neriješenim pitanjima iz nedemokratskih sustava - napose komunističkog, na čemu je i bilo težište njegovog izlaganja - odnosno na izbjegavanju suočavanja s istinitim činjenicama iz takvih sustava. Istaknuo je da neriješena pitanja totalitarne prošlosti pogoduju društvenim strukturama kojima je cilj nestabilnost Hrvatske. Navodeći kako su komunističke vlasti stvarale ideologiju i svoje pravo na vlast temeljile na žrtvama iz Drugog svjet-

skog rata, predavač je istaknuo da je na taj način stvoren mit koji se nije smio dovoditi u pitanje, a oni koji se u nj nisu uklapali bili bi izolirani ili uklonjeni. Očuvanju mita na kojem se temeljila komunistička vlast služile su podjele ljudi na antifašiste i njihove protivnike. Kao primjer uspješnog suočavanja s komunističkom prošlošću dr. Lučić je naveo primjer Njemačke, koja je nakon ponovnog ujedinjenja uspostavila ured, koji je znanstvenim i objektivnom pristupom u cijelosti proučio dokumentaciju represivnog aparata iz komunističkog razdoblja Istočne Njemačke.

NEVEN ŠIMAC O IDENTITETU HRVATSKE I EUROPSKE UNIJE

Hrvatski narod ima iskustvo suživota s europskim narodima

Organizaciji Požeške biskupije, 9. ožujka u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi, održana je druga korizmena tribina. Izlaganje na temu »Identitet i vrijednosti Republike Hrvatske i Europske unije« održao je dr. Neven Šimac, pravnik i politist, stručnjak za europske integracije i javnu upravu. Moderator susreta prof. Miroslav Paulić predstavio je biografiju dr. Šimca, rekavši između ostalog da je on »čovjek svijeta, homo universalis, kozmopolit, Europejac, čovjek klasične naobrazbe, zavidne poslovne, diplomatske i društvene karijere«.

U uvodnom dijelu predavanja dr. Šimac je podsjetio prisutne da su prvi zajednički interesi, koji su povezivali narode oko Sredozemlja, bili trgovački i vojni, a da su prve zajedničke vrijednosti tih naroda bile one kulturne, utemeljene na antičkoj filozofiji i umjetnosti. Istaknuo je kako su Saraceni bili prvi koji su te narode nazvali Europljanima, dok su se oni pak prepoznavali pod imenom »christianitas«. Rekao je da ono što je zajedničko svim tim narodima jesu antički i kršćanski korijeni. U nastavku predavanja dao je kratki povijesni pregled ujedinjavanja europskih zemalja. Osvrnuvši se na sadašnje stanje u Europskoj uniji ustvrdio je da je ona pod utjecajem raznih nacionalističkih i sebičnih ideja, posebice onih iz Velike Britanije, dosegla kritičnu točku i trenutno nesigurno glavinja u budućnost. Ono što zasigurno Europljani prepoznaju kao europski identitet jesu baština, demokracija, pravo, solidarnost i socijalni model.

Govoreći o Hrvatskoj, odnosno o hrvatskom identitetu i vrijednostima u kontekstu Europe i Europske unije podsjetio je da je Hrvatski sabor jedna od najstarijih političkih institucija te vrste u Europi, istaknuvši iskustvo suživota hrvatskog naroda s drugim europskim narodima.

Na svršetku tribine riječ je uputio biskup Antun Škvorčević. Kazao je da nam teme ovogodišnjih korizmenih tribina trebaju pomoći vjerničkim okom prepoznati znakove vremena u suvremenom svijetu, koji su Božji poziv na obraćenje. Rekao je da što god se dogodilo u Europi i svijetu, svakome pojedinom od nas ostaje zadaća odgovoriti na pitanje tko sam ja u tim okolnostima. Teme nas potiču da se obratimo onoj Božjoj izvornosti na koju nas je pozvao Isus Krist i to ne tek deklarativno nego poput njega cijelom svojom založenošću za čovjeka, do kraja, do u smrt, i na taj način lomiti sile zla.

IVO BANAC GOSTOVAO NA KORIZMENOJ TRIBINI U POŽEGI

Hrvatske podjele i pomirenje

Gost četvrte korizmene tribine 23. ožujka bio je dr. Ivo Banac koji je održao predavanje pod naslovom: »Da nije dan duh ne luta svijetom: hrvatske podjele i pomirenje«. Moderator tribine prof. Tomislav Miličević, predstavio je predavača rekavši da je osim zavidne karijere u historiografiji ostvario i nemalu karijeru u društveno-političkom životu, obnašajući niz važnih funkcija.

Dr. Banac podsjetio je da je u razdoblju modernizma, odnosno postmodernizma religijsko razumijevanje svijeta biva potisnuto od sekularnih ideologija koje su u 19. i 20. st. dosegle vrhunac svoje moći. Što je

to ideologija, predavač je objasnio na primjeru marksističke ideologije koja tumačeći povijest čovječanstva kroz klasnu borbu iskrivljuje sliku svijeta. Spomenuo je da su u 19. st. nastale četiri velike ideologije: konzervativizam, liberalizam, socijalizam i nacionalizam, rekavši kako se nakon njih u 20. st. pojavljuju dvije nove ideologije: komunizam, koji izrasta iz socijalizma, i fašizam koji nastaje kao reakcija na komunizam. Govoreći o komunizmu dr. Banac je rekao da je ta ideologija željela stvoriti savršeni svijet, ustvrdivši da je predodžba savršenog svijeta utopistička ideja. Podsjetio je na činjenicu da su komunisti u nastojanju da ostvare svoj cilj uništavali sve one institucije i pojedince koji su im stajali na putu, naglasivši da im je religija osobito bila na udaru. Govoreći o drugoj ideologiji, onoj fašizma, rekao je da je fašizam radikalna ideologija koja načelno uvijek ide protiv nečega: protiv demokracije, parlamentarizma, lijevice, konzervativizma i kršćanstva. Ustaštvo je dijelom predmoderni pokret jer baštini tradiciju hajdučkih pokreta i ne može se poistovjetiti s modernim fašističkim pokretima u Italiji i Njemačkoj. Ustaštvo se uvijek potenciralo u političke svrhe i koristilo se kao argument protiv bilo kakve hrvatske neovisnosti i same pomisli da si Hrvati stvore samostalnu državu. Iskustvo nacionalne neravnopravnosti i diktature kralja Aleksandra pripremlilo je teren za velike obračune na prostoru Hrvatske u Drugom svjetskom ratu. Ustvrdio je da je postojanje ustaštva ostavilo velike posljedice za odnose među državama nekadašnje Jugoslavije sve do danas, naglasivši da je ustaški režim trajao vrlo kratko u odnosu na komunistički režim, koji je Hrvatskoj i Hrvatima prouzročio puno veću štetu. Na svršetku rasprave sudionicima je riječ uputio i biskup Antun Škvorčević. On je najprije pojasnio razliku između podjela i različitosti, naglasivši da su različitosti ili raznolikosti dragocjene stvarnosti jer ih je smislio Bog stvoritelj, koji je svakom čovjeku dao njegov originalni identitet jedinstvene i nepovijeljive osobe dok su podjele negativnosti koje dolaze iz čovjekove nutrine, odnosno iz njegova duha koji je ranjen zlom i sebičnošću. Rekao je kako nas je sv. Ivan apostol poučio da je Isus razapet na križ zato da bi raspršene, odnosno podijeljene ljude sabrao u jedno, ustvrdivši da se to sabiranje ostvaruje putem pomirenja koje može izvesti samo onaj tko je moćan duhom.

IVICA RAGUŽ O VRLIM ŽENAMA I MUŠKARCIMA

Našu vjeru trebamo živjeti po svetopisamskom, napose Isusovu uzoru

Na petoj korizmenoj tribini gostovao je prof. dr. Ivica Raguz, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije i dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu. Tema njegova izlaganja bila je »O kršćanskoj krjeposti: vrlo žena i vrlo muškarac«. Moderator tribine vjeroučitelj Zvonimir Zelenika predstavio je predavača naglasivši da je riječ o jednom od najplodnijih katoličkih teologa mlade generacije u našoj domovini.

Prof. Raguz je u uvodu predavanja rekao je kako će uglavnom govoriti o vrlinama muškarca budući da je tribina prvotno namijenjena hrvatskim braniteljima, i to na primjeru starozavjetnog kralja Davida, istinskog i vrlo muškarca koji je protulik samoga Isusa Krista, koji kako znademo potječe iz Davidove loze, jer je Davidu prorok Natan obećao da će ga naslijediti poseban potomak čije će kraljevstvo trajati vječno. Kazao je da bi istinski muškarac poput Davida najprije trebao biti ratnik, vojnik, ustvrdivši da je glavno svojstvo vojnika da ne misli na samoga sebe jer sebe žrtvuje, poslušan autoritetu. Iz toga proizlazi dimenzija poništenja koja kod muškarca, za razliku od žena, može otići u krajnost kad muškarci zbog pretjerane posvećenosti nekom idealu ili poslu mogu ugroziti svoje zdravlje, a tako i život. Drugo svojstvo kojem nas David uči je da muškarac mora znati ugoditi drugoj osobi, da ima osjećaj za pjesmu, da znade donositi radost i imati dimenziju opuštenosti. Ustvrdio je da je teološki najvažnije svojstvo u Davidovoj osobi bila vjernost koju je uvijek iska-

zivio Bogu - i kada je bio pastir kao i onda kada je postao kralj - kao i odsutnost častohleplja kod Davida. Sljedeća važna dimenzija je sloboda od gorčine i mržnje, a to je važno jer čovjek stalno doživljava neuspjeh, progona i poraze. David stalno traži savjete i ne boji se novoga mišljenja što ga čini poniznom osobom. Posljednja dimenzija kojoj nas David uči jest kajanje. Nakon što je s Bat-Šebom učinio preljub, i još gore, dao ubiti njezina muža iskreno se pokajao, »brutalno« je bez okolišanja i uljepšavanja priznao svoje grijehe. Bez spremnosti na kajanje nema niti napredovanja u istini i krjeposti, zaključio je prof. Raguz. Potom se razvila zanimljiva rasprava u koju se uključio i biskup Antun upitavši predavača kako model višestruke Davidove vrline uvjerljivo predstaviti i obrazložiti današnjim mladima da ga prihvate jer je model današnjeg čovjeka siromašniji od starozavjetnog. Predavač je rekao da bismo svoju vjeru trebali živjeti po svetopisamskom, napose Isusovu uzoru, po kojem se postaje ispunjenim, cjelovitim i uravnoteženim bićem te se na taj način suprotstaviti duhu vremena u kojem živimo. Na koncu je biskup Antun zahvalio prof. Raguzu, istaknuvši da ga je najviše zaintrigirala prva Davidova vrлина, a to je ratnička, odnosno spremnost žrtvovati se za određene vrijednosti. Rekao je da su hrvatski branitelji bili takvi ratnici koji su se žrtvovali za slobodu, obitelj i domovinu te da tu njihovu vrlinu treba poštivati.

KORIZMENI SUSRET BISKUPA ŠKVORČEVIĆA S VODSTVOM CARITASA POŽEŠKE BISKUPIJE

Suradnja Caritas Požeške biskupije s karitativnim skupinama župnih pastoralnih vijeća

U požeškom Biskupskom domu, biskup Antun Škvorčević održao je 1. travnja sastanak s vodstvom Caritas Požeške biskupije, na kojem je sudjelovao Nikola Legac, v. d. ravnatelja, Ksenija Mikulčić, tajnica i Ivica Grgić, član Upravnoga vijeća i jedan od najaktivnijih volontera u Caritasovoj središnjici. Razgovaralo se o ostvarivanju korizmene inicijative biskupa Antuna da svaki župnik Biskupskom ordinarijatu dostavi popis osoba iz svoje župe koje su u najtežem socijalnom stanju kako bi im se u okviru biskupijskih materijalnih mogućnosti nastojalo pomoći da im Uskrs bude radostniji. Istaknuo je kako je tijekom ovogodišnje korizme važno pripremiti se za Treći biskupijski euharistijski kongres. Istovremeno u ovo vrijeme obraćenja i pokore potrebno je snažnije usmjeriti svoj samilosni pogled prema ljudima oko sebe te prepoznati one koji su u različitim nevoljama. Dogovoren je način na koji će Caritas zajedno s volonterima iz pojedinih župnih pastoralnih vijeća na temelju pristiglih dopisa organizirati pomoć.

Brojni Caritasovi projekti

Pozornost su posvetili Caritasovim projektima koji su ostvarivani prošle godine i

u tijeku su ove godine. Među njima je 130 stipendija Zaklade za siromašne učenike i studente pri Caritasu Požeške biskupije; pomoć siromašnim učenicima, napose iz obitelji s brojnijom djecom od prihoda korizmene akcije „Djeca djeci“ za kupnju udžbenika siromašnoj školskoj djeci te akcija „Razmjerni i daruj“ kojom su mnogi učenici dobili školske knjige. Akcijom „Stari papir za nove knjige“ dobiven je određeni novčani iznos kojim su nabavljene knjige za siromašne učenike. Osim toga Caritas redovito pruža potporu Udruzi „MI“ roditelja djece s poteškoćama u razvoju. Caritasova kuhinja svakodnevno raznosi sedamdesetak obroka siromašnim ili bolesnim požeškim građanima dok akcijom „Kruh naš svagdanji“ dnevno osigurava kruh i mlijeko za tridesetak obitelji. Akcijom „Žetva“ prikupljena je određena količina žita koja je pretvorena u brašno i podijeljena potrebitima. Pod nazivom „Interventna pomoć“ Caritas je pružio novčanu pomoć socijalno ugroženim obiteljima u plaćanju režijskih dugova, obnovi kuća i drugim potrebama. Akcijom „Iskra ljubavi za toplinu doma“ osigurana su drva za ogrjev brojnim siromašnim obiteljima. Prigodom hodočašća u Voćin za Veliku Gos-

pu više stotina obitelji s brojnijom djecom primilo je novčanu pomoć pred početak nove školske godine. Pored toga podijeljena im je značajna količina jabuka i mandarina te preko dvadeset tisuća jednostavnih pilića iz Valonice pilića Fabić u Kotoribi.

Poticanje župnih Caritas

Veliko je značenje akcije „Caritasov Samaritanac“ u koju su uključene četiri gerontodomačice koje u Požegi i okolici pomažu starijim osobama i osobama s invaliditetom koje žive same, a nisu više u stanju obaviti osnovne, svakodnevne radnje u svom domu. Biskupijski Caritas je putem natječaja dodijelio određenom broju župnih Caritas novčana sredstva za njihove projekte kako bi osnažili i potaknuli njihovo djelovanje u pomaganju socijalno ugroženih pojedinaca i obitelji. Akcijom „Bolnički kreveti“ Caritas pomaže obiteljima s bolesnim članovima donacijama manjih ortopedskih pomagala i posudbom bolničkih kreveta. Akcijom „Stradali u nevremenu“ Caritas je pomogao vanjsko i unutarnje uređenje određenog broja oštećenih kuća. Konačno, valja spomenuti i djelovanje „Centra za život i obitelj“ pri Caritasu koji nastoji preventivno i na druge načine pomagati obitelji u različitim poteškoćama s osobitim naglaskom na obitelji čija djeca pohađaju katoličke škole.

Biskup Škvorčević zahvalio je Goranu Lukiću, prijašnjem ravnatelju Caritas Požeške biskupije, i njegovim suradnicima za sve navedeno što su nastojali ostvarivati te je pružio punu potporu sadašnjem vodstvu Caritasu u njegovu daljnju radu na navedenim projektima. Budući da Caritas Požeške biskupije djeluje u neprikladnom, skučenom prostoru, biskup je istaknuo da će Biskupija nastojati tražiti mogućnost boljih uvjeta za njegov dragocjeni rad u prilog osoba u nevolji. No upozorio je na važnost suradnje Caritas s karitativnim skupinama župnih pastoralnih vijeća kako bi im se pomoglo u ostvarivanju njihovih zadaća.

U Slavonskom Kobašu prikupljali hranu za potrebite

Korizma je vrijeme molitve i dobrih djela. Činiti dobro djelo uvijek je obostrano zadovoljstvo. Ovo nam potvrđuju i vjernici župe Sv. Ivana Krstitelja iz Slavonskog Kobaša koji već dugi niz godina na petu korizmenu nedjelju skupljaju prehranbene namirnice za potrebite korisnike Biskupijskog Caritas. Župljani se uvijek vrlo rado odazovu akciji prikupljanja namirnica za siromašne. Svatko dariva ono što ima i može. Prikupi se suhog mesa, jaja, brašna, šećera, ulja i raznih potrepština koje će obogatiti blagdanski stol i uljepšati nadolazeće blagdanima onima koji su u potrebi, siromašnima i bolesnima – kaže župnik Mijo Lasovica. Ova hvalevrijedna akcija župe Sv. Ivana Krstitelja ispunila je svoj cilj. Namirnice će biti podijeljene korisnicima Biskupijskog Caritasu u obliku paketa, dok će se nešto upotrijebiti i u Caritasovoj kuhinji koja će svojim abonentima uz blagdanski ručak, podijeliti i nešto suhog mesa te i na taj način obogatiti njihov blagdanski stol.

BISKUP ŠKVORČEVIĆ POHODIO PROGNAČIČKO NASELJE KOVAČEVAC

Ne dopustimo da nam netko promijeni naše duhovne gene

Na svetkovinu Navještenja Gospodnjega – Blagovijest, biskup Antun Škvorčević pohodio je prognaničko naselje Kovačevac kod Nove Gradiške. Ondje se susreo i slavio svetu misu s prognanicima i skupinom osoba koje su u to naselje smještene kao socijalni slučajevi. Pozdravljajući nazočne biskup ih je pozvao da danas, na svetkovinu Navještenja Gospodnjega, otvorenim srcem slave otajstvo Isusova utjelovljenja.

Novi svijet

U homiliji je biskup Antun najprije podsjetio da je u sadržaju današnje svetkovine istina vjere kako se Bog u svojoj providnosti zauzeo za naše ljudsko stanje ranjeno zlom, grijehom i smrću tako što je odlučio da njegov Sin od vijeka, Druga Božanska Osoba, postane čovjekom, i to ne redovitim putem ljudskog začeca, nego snagom Duha Svetoga u krilu Djevice Marije. Da svojom božanskom moći ude u našu nemoć, slabost i umiranje te ga pobijedi. To znači, nastao je biskup, da u Isusovu začecu započinje novi svijet iz mogućnosti Duha Svetoga.

Postavljajući pitanje iz kojih se ljudskih mogućnosti može događati prodor novoga u svijetu, biskup je odgovorio da se on ostvaruje znanstveno-tehničkim putem. No podsjetio je, da ono što postižemo na taj način ne zahvaća čovjeka u njegovoj nutrinji. Ne mijenja čovjeka automobil koji je nabavio, kuća koju je izgradio, svemirski let koji je poduzeo ili napredak na digitalnoj razini, nego samo snaga Duha koja može doprijeti u dubinu njegova bića, u srce i savjest. Osvrnuvši se na evanđeoski izvještaj o Marijinu začecu po Duhu Svetom, biskup je ustvrdio da se sav Isusov život ostvaruje u snazi Duha Svetoga: Od začeca, pomaganja Duhom Svetim u krštenju na rijeci Jordanu, u čudesima koja je činio, sve do njegova slavna uskrsnuća. Rekao je nazočnima kako je važno da se i oni danas uključe u evanđeosku raspravu između Marije

i anđela Gabrijela u kojoj anđeo uvjerava Mariju da postoji svijet Božjih mogućnosti. Spomenuvši kako je njezina ostarjela rođakinja Elizabeta začela sina, podsjećajući Djevicu da Bogu ništa nije nemoguće i da ono što se u njoj treba dogoditi dolazi iz njegovih mogućnosti. Ustvrdio je da naša osobna i zajednička drama leži u odgovoru na pitanje vjerujemo li da se i u našim životima može s Bogom nešto dogoditi ili smo se zatvorili u svoj mali svijet. Kazao je, kako najbolje što sa sobom možemo učiniti jest smjestiti svoj život u Božji svijet, u zajedništvo s osobom živoga, uskrsloga Isusa Krista. Podsjetio je nazočne da su im ljudi dodijelili status prognanika i da se ovih dana govori kako ih uskoro žele premjestiti u Glinu, ali da je njihov konačni status odredio Bog u svom Sinu Isusu Kristu koji je postao čovjekom i koji je u snazi Duha Svetoga pobijedio grijeh i smrt.

Lijek besmrtnosti

Tumačeći naviješteni ulomak iz poslanice Hebrejima biskup je rekao da nam sveti pisac govori o životinjskim žrtvama koje su se u ono vrijeme prinisile u jeruzalemskom Hramu kao okajnice za ljudske grijeh. Istaknuo je da je grijeh stanje ljudskog duha ranjenog zloćom i smrću i da se ono ne može izliječiti krvlju žrtvovanih životinja, nego žrtvovanim Isusovim tijelom, u preobraženom uskrsnuću koje prikazujemo u svetoj misi i primamo u svetoj pričesti kao lijek besmrtnosti. Spomenuo je kako se katehezama četvrtkom ove korizme želimo dublje uputiti u značenje svete euharistije i slavljenje svete mise u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres. Tijelo Isusovo rođeno od Marije Djevice, žrtvovano na križu, prikazano na oltaru, prisutno je među nama snagom Duha Svetoga i ostaje naša čvrsta nada, kako pjevamo u geslu našeg Kongresa, rekao je biskup. Pozvao je nazočne da u ovo korizmeno vrijeme nastoje u sebi obnoviti Božje koordinate u

koje su uspostavljeni svetim krštenjem i da se raduju što pripadaju Isusovoj Crkvi po čijem sluzenju ne ostaju negdje po strani, na rubu života, nego su prihvaćani ljubavlju Isusa Krista. Podsjetio je na nauk Drugoga vatikanskog sabora da se Isus Krist svojim utjelovljenjem na neki način sjedinio sa svakim čovjekom. Spomenuo je kako smo u svojoj tjelesnosti određeni genetskim nasljeđem svoje obitelji, istaknuvši da svi oni koji su kršteni bivaju snagom Duha Svetoga uključeni u Isusov genetski kôd, u kojem snagom istoga Duha pobjeđuje ono što je ranjenost na smrt. Pozvao je nazočne da ne dopuste da im »netko promijeni duhovne gene«, i oduzme ono što im je Isus Krist podario u krštenju, nego se obnove u tom milosnom stanju ove korizme. Završavajući homiliju zamolio je Isusovu Majku, koja je u razgovoru s anđelom znala Bogu odgovoriti »Neka mi bude kako ti hoćeš«, da pomogne nazočnima kako bi i oni svakog dana s njome to ponavljali. Zaželio im je puno radosti u hodu prema Uskrsu i prema vječnosti koju im je pripravio Isus Krist – naša nada i naša budućnost.

Nakon popričesne molitve biskup je podsjetio nazočne da se svakog dana tri puta spominjemo dubokog otajstva Isusova utjelovljenja, stoga ujutro, u podne i uvečer naglas zvana molimo Anđeo Gospodnji, pozvavši ih da i oni to redovito čine. Na koncu misnog slavlja zahvalio je nazočnima za strpljivost, žrtve i molitve i za sve drugo dobro koje nastoje činiti za sebe, jedni za druge, za našu Požešku biskupiju, za Crkvu i za našu hrvatsku Domovinu. Zahvalio je župniku Matanoviću za ono što nastoji činiti u župi, i u prognaničkom naselju. Zahvalio je također časnoj sestri Blanki i pjevačima za njihov doprinos ljepoti ovog slavlja. Zahvalio je gospodi Milki koja vodi brigu o urednosti dvorane u kojoj je slavljena sveta misa te je na sve zazvao Božji blagoslov. Nakon misnoga slavlja stanovnicima prognaničkog naselja uručena je biskupova uskrsna čestitka i novčani prilog Požeške biskupije.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Josip Krpeljević

NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODNJEGA

Naša se vjera oslanja na svjedočanstvo onih koji su vidjeli Uskrsloga. Svijet oko nas i naraštaji nakon nas žive od vjere koju mi ispovjedamo i svojim životom svjedočimo. U središtu Petrove propovijedi na dan Pedesetnice radosna vijest o Isusu kojega »Bog uskrisi«. Na tom svjedočanstvu počiva naša uskrsna vjera i sva naša nada. Isus živi, Bog ga je postavio sucem živih i mrtvih. Sudac je također i Spasitelj: tko u njega vjeruje, živjet će i grijesi će mu biti oprosteni. Za drugo čitanje ponuđena su dva ulomka. U ulomku poslanice Kološanima uskrsnuće se Isusovo pokazuje istinitim i stvarnim ondje gdje ono ima učinke. Život onoga koji je kršten u Isusu smrt i uskrsnuće, od tog je trenutka prožet Kristom. Mi još nismo konačno s Krist »gore«, »u slavi«, ali naše su misli i nade već tamo usmjerene. Ulomak Poslanice Korinćanima govori o tome kako se prije prinošenja pashalnog jaganjca iz židovskih kuća iznosio stari kvasac i na

pashalnoj večeri blagovao novi, beskvasni kruh. Apostol u tom vidi upućivanje na novu Pashu, euharistiju, koja se slavi u kršćanskoj zajednici. Stari kvasac propadljivosti i grijeha mora biti odstranjen da bi se blagovala Kristova hrana besmrtnosti. Za evanđelje su također ponuđena dva ulomka: Ivanov i Lukin. Ivan pripovijeda da su prvi svjedoci Isusova uskrsnuća vidjeli dvije stvari: prazan grob i uskrsnulog Gospodina. Prazan grob bio je znak, koji se mogao razumjeti tek nakon susreta s Uskrsnulim. Međutim, susret je tek onda moguć kad je srce ljubavlju osposobljeno vidjeti i vjerovati. To je također smisao i Lukine pripovijesti o učenicima na putu u Emaus: goruće srce osjeća Gospodinovu blizinu i razumije istinu Svetog Pisma. U euharistiji susrećemo samog Uskrsloga, onoga koji će doći u slavi suditi i spasiti. Nemojmo dopustiti da nas životne brige tako zaokupe da se zbog njih zaboravimo radovati Kristovu uskrsnuću. ■

DRUGA VAZMENA NEDJELJA

Kršćanska zajednica živi od vjere u Kristovo uskrsnuće. Vjera je divljenje i radost, zahvaljivanje i vjernost. Tko se odvoji od zajednice ima poteškoće s obzirom na vjeru. Vjera ne živi od mudrovanja, nego od slušanja, od zajedničkog iskazivanja hvale Bogu i bogoslužja, kao i od zajedničkih djela. Današnje prvo čitanje je početak većeg odlomka Djela apostolskih u kojem se opisuje život prve kršćanske zajednice u Jeruzalemu. Odmah na početku je rečeno da tu zajednicu na okupu drže: apostolski nauk, zajedništvo, lomljenje kruha i molitve. Radosnim i srdačnim zajedništvom svih svojih članova mala skupina kršćana snažno je privlačila ljude oko sebe. I danas je snaga vjere i ljubavi važnija od bilo koje propagande. Prva Petrova poslanica, koja je riječ utjehe i opomene progonjenim kršćanima iz poganstva u Maloj Aziji, počinje hvalospjevom Bogu. Primili smo od

Boga mnoge i velike darove, koji su залог naše nade u budućnost. U krštenju nas je Bog primio kao svoju djecu. Novi život nije nam još dan kao dovršena i potpuno objavljena stvarnost, nego kao »živa nada« koja svoj temelj ima u Isusovu uskrsnuću. Vijest »Isus živi!« nailazi na sumnju i kod samih učenika. Tama ima svoja pitanja. Isus ga je ozbiljno uzeo, pomogao mu je, ali mu nije oduzeo rizik vjerovanja. Isus je poručio Tomi da poznaje njegovu čežnju, i dok on šuti. Prije nego Toma progovori, Isus zna što on misli. Čuo je što on govori, premda ga on nije vidio; bio mu je blizu, blizu njegovim sumnjama, Ostavio ga je da čeka, kako bi vidio njegovu nestrpljivost; pustio je da njegova nestrpljivost poraste, kako bi ga što snažnije umirio (Bazilije Seleucijski). ■

TREĆA VAZMENA NEDJELJA

Božja ljubav ne ostavlja smrtnog čovjeka da istrune u grobu. Zato je temeljno raspoloženje u životu kršćanina radost. Mnogo toga je još uvijek teško i mračno. Međutim Isus živi i on nas ljubi. Petar u svojoj propovijedi na Duhove upućuje na 16. psalam i tumači ga kristološki. Taj psalam, koji je prvotno molitva čovjeka čiji je život ugrožen, u Kristovu je događaju zasjao u punini svog značenja: Bog neće predati smrti onoga koji mu je vjeran. Nakon Isusova uskrsnuća i mi imamo nadu u vječni život u zajedništvu s Bogom. Kršćanska uskrsna vjera je vjeru u Boga koji je Isusa uskrisio od mrtvih (1 Petr 1, 21; Rim 4, 24). Bog, Otac Gospodina našega Isusa Krista se očitovao kao vjerni i živi Bog, u kojega se možemo pouzdati i kojega i mi smijemo nazivati ocem. To nara-

vno moramo potvrđivati svojim životom. Isusovom su se smrću učenicima srušile sve životne nade. Sâm Uskrsli ih poučava da se sve to »moralo« zbiti jer je tako bilo predskazano u svetim pismima. Učenicima je gorjelo srce dok im je Isus »otkrivao Pisma«, ali tek su im se kod lomljenja kruha otvorile oči, i oni su se kao svjedoci Uskrsloga vratili natrag u Jeruzalem. Isusovo uskrsnuće je Evanđelje: govor o radosnoj vijesti. Po krštenju i euharistiji Uskrsli nas prima u svoje zajedništvo i u zajedništvo trojednog Boga. Znati da on prima svakog čovjeka na zemlji, znati da nas nikakva napast ne može od njega rastaviti, i da nas on čini radosnima i onda kad smo tužni, znati sve to znači ići naprijed s njegovim hvalama na usnama (brat Roger iz Taizëa). ■

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

Ljudi teže za tim da budu vođe; bude velika očekivanja, obećavaju slobodu i sreću onima koji ih budu slijedili. Isus nas poziva da provjeravamo njihov glas, da oslušujemo zvuk njihovih riječi. Isusov glas je prepoznatljiv: on je prava riječ, on je dobri pastir. Petrov govor na Duhove je misionarska propovijed s pozivom na obraćenje, prva koja je zabilježena u Novom zavjetu. Njezina najvažnija tvrdnja glasi da, premda su ga ljudi razapeli, Isus je živ i Bog ga je uskrsnućem učinio Gospodinom i Kristom. To je vijest o kojoj se moraju očitovati svi koji je čuju, a najprije Židovi jer je ponuđeno svima, najprije Židovima, ali i onima »daleko«, svim narodima na zemlji. Kad se u ulomku Prve Petrove poslanice od kršćana traže da žive kao robovi, to nipošto ne znači da oni trebaju i živjeti po robovskom moralu, nego se time naglašava da onaj tko

PETA VAZMENA NEDJELJA

Kad bi kršćanstvo bilo samo skup zapovijedi i životnih pravila, moglo bi ga se lakše razumjeti i s njime se lakše ophoditi. No, Krist kaže: »Ja sam«. On je utvrda, temelj; on je također put i on je život. Tko ide za njim, siguran je i zaštićen u Božjoj istini i vjernosti. U jeruzalemskoj zajednici pored judeokršćana bilo je i helenističkih kršćana, ljudi nežidovskog podrijetla, koji si do kršćanstva došli posredstvom židovstva. Među njima bio je određeni broj udovica, koje su se iz pobožnosti nastanile u Jeruzalemu i koje su živjele u siromaštvu. Da se za njih brinu, postavljeni su ljudi na dobru glasu u zajednici – đakoni; oni nisu imali neke posebnu ulogu u bogoslužju kao što će je kasnije imati u Crkvi, nego je njihova zadaća bila u duhu Kristova služjenja brinuti se za udovice i općenito za

ŠESTA VAZMENA NEDJELJA

Kristova krvka je od početka progonjena Crkva, ali ujedno i misionarska Crkva. To pripada njezinoj biti. Ona je primila Duha Kristova, Duha ljubavi i Duha istine. Ono što je primila mora dalje prenositi, to je zakon njezina života. Ulomak iz Djela apostolskih pripovijeda kako je nakon Stjepanova mučeništva započeo progon jeruzalemske zajednice učenika. Vjernici su se razbježali po gradovima Judeje i Samarije, i gdje god su došli, govorili su o Isusu, raspetom i uskrsnom Mesiji. U Samariji je propovijedao Filip, jedan od sedmorice đakona. Da novoobraćene ojačaju u vjeri (da ih »krizmaj«, mogli bismo reći), iz Jeruzalema dolaze apostoli Petar i Ivan; time oni ujedno jačaju povezanost samarijske zajednice sa Crkvom u Jeruzalemu. Ulomak iz Prve Petrove poslanice tvrdi da se kršćanin razlikuje od poganina po tome što on ima nadu i budućnost, i što on to zna. On je u zajedništvu s uskrsnim Kristom, i zato se ne plaši s njim i za njega trpjeti. On može svakomu obrazložiti svoju vjeru. Ljubav o kojoj Isus govori u evanđeoskom ulomku nije tek neki osjećaj, nego čin. Ona je mnogo više od pukog izvršavanja obveza; Isus obećava Duha Svetoga, uosobljenu Božju ljubav, Božju radost, Božju snagu. Čovjeku koji vjeruje i ljubi Isus obećava još i više. »Mi« - Isus i Otac - »ćemo k njemu doći i kod njega se nastaniti«. (Iv 14, 23). Božanska širina i punina bit će darovana čovjeku koji je spreman primiti Božji dar. U euharistijskom slavlju primamo tijelo i krv Kristovu, i primamo Duha Svetoga »da u Kristu budemo jedno tijelo i jedan duh« (Treća euharistijska molitva). No ni Bog ne može ništa učiniti za nekoga koji mu ne ostavlja nikakvog prostora. Čovjek mora biti potpuno prazan kako bi ga primio, da on može činiti svoje djelo. (Majka Terezija iz Kalkute). ■

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega
GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić • LEKTOR: Valentina Soldo • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak • TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

u poganskom svijetu živi kao kršćanin, premda nije rob, mora biti spreman primiti udarce kao da je rob. To ga međutim ne ponižava jer on svoj pogled usmjeruje na Krista, onoga koji je propatio našu muku, koji je na sebe preuzeo naše grijeha i koji kao dobri pastir liječi naše rane. Pastir i stado su samorazumljivi pojmovi kojima se u nomadskom narodu označava odnos vladara i naroda, kao i odnos učitelja i zajednice. U Starom zavjetu Bog je nazvan pastirom svoga naroda (Ps 23; 95, 7; Ez 34). Kad Isus za sebe kaže da je dobri pastir i vrata u život, to znači da nema drugog puta u život osim njega. Tko je u zajednici postavljen biti pastirom i učiteljem, on je u službi i pod sudom Dobrog Pastira. »On je vrata koja vode k Ocu. Kroz njih su prošli Abraham, Izak i Jakov, proroci, apostoli, i kroz ta vrata prolazi Crkva« (Sv. Ignacije Antiohijski). ■

siromašne. Krist je živi ugaoni kamen novog hrama, Crkve Božje. On je bio odbačen, ubijen, ali on živi. Bog će proslaviti onoga koji u njega vjeruje, i dati mu udjela u svom božanskom životu. Po Kristu mi smo blizu Bogu i kao sveto svećenstvo možemo mu prikazati žrtvu hvale i zahvaljivanja. Dok učenici imaju poteškoću razumjeti Isusov odlazak, on ih tješi govoreći da će se vratiti i uzeti ih sa sobom. No njima je i to teško shvatiti. Toma pita za put, a Filip ga moli da im pokaže Oca. Sâm Isus je put, pristup k Ocu, »vrata«, kako veli Ivan (10, 9). On je slika Očeva; njegova bit i njegova naklonost ljudima u Isusu su postale vidljivima. Biti Isusovim učenicom znači tražiti Isusovu blizinu i ići njegovim putem. To znači uvijek ga iznova susretati u njegovoj riječi i sakramentu. ■

SEDMA VAZMENA NEDJELJA

Isus nije došao riješiti sve probleme svijeta, nego učiniti Boga vidljivim u njemu. On je Božji put k ljudima i put po kojem ljudi dolaze k Bogu. U čovjeku Isusu postalo nam Božje biće vidljivim, a njegov Duh spoznatljivim. Ulomak iz Djela apostolskih pripovijeda kako je nakon Isusova odlaska u Jeruzalemu započelo vrijeme Crkve. »Gornja soba«, gdje su učenici najprije boravili i koja je po svemu sudeći bila mjesto posljednje večere, sada im služi kao mjesto sabiranja i molitvenog iščekivanja obećanog Duha. S njima je Marija, majka Isusova i majka Crkve u nastajanju. Ulomak i Prve Petrove poslanice govori o tome kako su židovske vlasti a kasnije i rimska državna sila progonili kršćane poradi »imena«; zato što su se Isusu obraćali kao Kristu i nisu nijednog čovjeka htjeli priznati svojim Gospodinom i Bogom. Takvo trpljenje za Krista je dioništvo u njegovu trpljenju. Na Isusove oproštajne govore u Ivanovom evanđelju nastavlja se velikosvećenička molitva (17,1-26). Sada je došao »čas«, prema kojem je upravljn čitav Isusov život. Središnja nakana te molitve je da taj čas ispuni svoj smisao i da žrtva na križu urodi plodom. Isus moli da ga Otac – kroz smrt - »proslavi«: da mu iskaže čast time što će ga pokazati kao svog Sina. Tako će ljudi Oca i Sina upoznati i častiti. Dok Isus moli za samog sebe, on moli za učenike; dok pak moli za učenike, on moli za sve koji će po njima doći do vjere. Isus je za nas molio i on nam je povjerio svoju riječ i svoju spasonosnu istinu. U njemu i s njim i mi smo također odgovorni za vjeru ljudi oko nas i za spasenje svijeta. ■

VELEPOSLANICI POSJETILI POŽEGU, A PREDSEDNICA RH STOLNI KAPTOL

Oduševili se ljepotom požeške Prvostolnice

Na poziv predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar-Kitarović tridesetak veleposlanika boravilo je 3. ožujka u Požeško-slavonskoj županiji. Među njima je bio i dekan Diplomatskog zbora akreditiranog u Republici Hrvatskoj, apostolski nuncij mons. Alessandro D'Errico. Za vrijeme svog boravka u Požegi veleposlanici su među ostalim pohodili Katedralu sv. Terezije Avilske i Dijecezanski muzej. Gospodu veleposlanike na čelu s apostolskim nuncijem pred Katedralom su dočekali Josip Krpeljević, generalni vikar i kanonik lektor te Ivica Žuljević, katedralni župnik i prepošt požeškog Stolnog kaptola sv. Petra koji je uvažanim posjetiteljima priopćio osnovne

informacije o Katedrali - oni su sa zanimanjem razgledali njezinu unutrašnjost.

Impresioniran izgledom Katedrale nakon njezine obnove, nuncij D'Errico je rekao kako ona spada među najljepše hrvatske katedrale. Dok su razgledavali katedralnu Riznicu, veleposlanici su imali prigodu čuti i zvuk katedralnih orgulja na kojima je zasvirao katedralni orguljaš Mario Večerić. Gosti su se potom spustili u kriptu Katedrale i ondje pohodili kapelu sv. Ivana Pavla II. Nakon razgledavanja Katedrale uputili su se u obližnji Dijecezanski muzej gdje su pod vodstvom djelatnice Biskupskog ordinarijata Nikoline Mandić razgledali sve njegove dijelove.

Istovremeno predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar-Kitarović pohodila je „Stari grad Kaptol“ u mjestu Kaptol nedaleko od Požege, vlasništvo Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi. Ispred Staroga grada, čiji počeci sežu u srednji vijek, uz mještane, župnika Josipa Klarića i načelnika Milu Pavičića predsjednicu je dočekao i pozdravio, u ime Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi, kanonik kustos Mario Sanić i uveo ju u Stari grad i crkvu sv. Jurja Mučenika koja se trenutačno obnavlja.

Predsjednica Hrvatskog arheološkog društva iz Zagreba, Jacqueline Balen, predstavila je predsjednici Grabar-Kitarović, njezinim suradnicima i svima prisutnima povijest Staroga grada Kaptola te arheološka nalazišta koja se nalaze nedaleko od njega i pripadaju halštatskoj kulturi. Predsjednicu su zanimale neke pojedinosti iz povijesti, a posebno tijek i nastojanja oko njegove obnove koju vodi požeški Stolni kaptol, u nadi da će ga moći potpuno obnoviti sredstvima Europske unije.

Biskup primio salezijanskog provincijala

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 4. travnja don Peju Orkića, provincijala Hrvatske salezijanske provincije. Razgovarali su o djelovanju Provincije u župi Badljevina i mogućnostima da u situaciji smanjena broja redovničke braće i dalje popunjavaju navedenu župu. Biskup je provincijala podsjetio na salezijansku snažnu prisutnost u zapadnoj Slavoniji tijekom II. svjetskog rata po djelovanju u dvorcu Dioš nedaleko od Daruvara. To zdanje je nakon rata bilo nacionalizirano te je tom prigodom nadbiskup Alojzije Stepinac osnovao nekoliko novih župa u zapadnoj Slavoniji kako bi u njih smjestio salezijansku braću i na neki način ih spasio. Izrazio je mišljenje kako bi za dvorac koji je vraćen salezijancima u posjed trebalo tražiti neki pastoralni sadržaj te u demokratskim okolnostima obnoviti djelatnost u tom najvećem katoličkom zdanju u zapadnoj Slavoniji pa i na taj način iskazati zahvalnost za Stepinčeva dobročinstva prema njihovoj zajednici.

Razgovarali su i o radu katoličkih škola, problemima s kojima se pri tom susreću redovničke zajednice te o mogućnostima razvijanja don Boscove odgojne karizme putem osnivanja novih škola na prostorima salezijanske prisutnosti.

Provincijalna glavarica sestara milosrdnica kod biskupa

Požeški biskup Antun Škvorčević primio je 23. ožujka s. Elizabetu Peršić, provincijalnu glavaricu sestara milosrdnica. Uz biskupa je bio Ivica Žuljević, predstojnik Ureda Požeške biskupije za katoličke škole. U provincijalkinoj pratnji bila je s. Berislava Grabovac, voditeljica u Marijinu dvoru u Lužnici te s. Rahela Dolovski, poglavarica požeškog samostana. Razgovarali su o djelovanju sestara milosrdnica u Požeškoj biskupiji i o mogućnostima njihova uključivanja u odgojno-obrazovnu djelatnost ove mjesne Crkve.

S time je povezano i pitanje svojevrsnog oživljavanja sestarskog samostana u Požegi, koji je nakon zagrebačkoga jedan od najstarijih i najvećih. Biskup je zahvalio sestri provincijalki za sve što sestre milosrdnice čine u Požeškoj biskupiji, posebno u gradu Požegi.

Biskup krstio djecu u obiteljima s brojnom djecom

Tri voćinske obitelji krstile svoje peto dijete

Na drugu korizmenu nedjelju 12. ožujka biskup Antun Škvorčević posjetio je Župu Pohoda Blažene Djevice Marije u Voćinu te u svetištu Gospe Voćinske predvodio misno slavlje tijekom kojega je krstio peto dijete u trima obiteljima: dječaka Lukasa, peto dijete Češka i Svetlane Đorđević; dječaka Mateja, peto dijete Josipa i Jelene Jonaš; djevojčicu Patriciju, peto dijete Viktora i Pauline Gegić. Njima su se pridružili i roditelji Jakovici sa svojim drugim djetetom, djevojčicom Mateom. Na početku misnog slavlja biskup je rekao da danas, na drugu korizmenu nedjelju, želimo učiniti još jedan korak u nastojanju oko obraćenja svoga srca, ustvrdivši da imati obraćeno srce znači biti iznutra, dubinom svoga bića, osjetljiv za Boga, za čovjeka i za život.

Podsjetio je da smo ovu korizmu nazvali kongresnom jer su tijekom nje pripremamo i za naš Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici utemeljenja naše Biskupije, između ostaloga i uz pomoć kateheza o svetoj misi. Rekao je da je današnja sveta misa u Voćinu posebna jer su tri obitelji na krštenje donijele svoje peto dijete, a jedna obitelj svoje drugo dijete. Koje li radosti, koje li ljubavi što se život rađa i koje li budućnosti koja se nasmiješila Hrvatskoj kroz ove obitelji, rekao je biskup, iskazavši spomenutim obiteljima svoje poštovanje, zahvalnost i čestitku.

U braku kojega je Bog smislio kao zajedništvo muža i žene iz kojeg se rađa novi život, ljubav se živi kao napuštanje sebe - jedan bračni drug polaže sebe za drugoga - kao žrtva i trpljenje. Tako ljubav preobražava, ustvrdio je biskup, rekavši supružnicima da su s prihvaćanjem petog djeteta krenuli na prvi pogled nesigurnim putem, ali je on hod njihove preobrazbe na kojem postaju novi ljudi, snažna duha, sposobni činiti ono što Bog od njih traži.

Čestitavši im na tom koraku preobrazbe njihovog osobnog i obiteljskog života, biskup ih je povjerio Isusovoj Majci da ih prati na tom Božjem putu kojim hode. Ustvrdio je da danas u Hrvatskoj možemo očekivati ljepšu i bolju budućnost od onih u koje je po krštenju ušla Isusova pobjednička moć i koji su krenuli putem preobrazbe, od onih koji u svetoj pričesti primaju Isusovo preobraženo tijelo i na taj način postaju jaki da se mogu nositi sa životnim patnjama i trpljenjima, koji poput roditelja danas krštene djecu žive nesebično i ljubav. Žalio im je puno radosti na tom putu, zamolivši Isusovu Majku, Gospu Voćinsku da ljudima u Voćinu pomogne ostati vjernima braku i obitelji s brojnom djecom.

Obitelj Filipović u Lužanima krstila svoje peto dijete

Na prvu korizmenu nedjelju, 5. ožujka, biskup Antun Škvorčević pohodio je Župu Gospe Fatimske u Lužanima i u župnoj crkvi predvodio misno slavlje, tijekom kojega je krstio dječaka Josipa, peto dijete Mirka i Anite Filipović. Dobrodošlicu biskupu Antunu izrekao je župnik Zdravko Radoš i mladić Petar, ovogodišnji krizmanik. Zahvalivši na pozdravu, biskup je u uvodu u misno slavlje izrazio radost što na prvu korizmenu nedjelju može u ovoj župi slaviti svetu misu, moćno djelo Isusove pobjedničke ljubavi na križu, u koje ulazimo po sakramentu krštenja, čijim dionikom će postati i mali Josip. Čestitao je supružnicima Mirku i Aniti Filipović za rođenje petog djeteta i zahvalio im na njihovu opredjeljenju za život.

Na početku je biskup progovorio o značenju korizme kao vremenu obraćenja i pokore u pripravi za obnovu naše krsne vjernosti Isusu Kristu, u Vazmenoj noći. Kazao je da ova korizma o 20. obljetnici Požeške biskupije ima svoje posebnosti jer je ujedno i priprava za Treći biskupijski euharistijski kongres. Potaknuo je nazočne da ove korizme djelima obraćenja i pokore jačaju svoje duhovno biće, suraduju s Isusom Kristom, omogućujući im da u njima ostvaruje svoju pobjedu. Pohvalio je roditelje Filipović što nisu nasjeli napasti i zavođenju Zloga, njegovu uvjeravanju da nije dobro biti na strani života te su prihvatili i peto dijete kao svjedočanstvo svoga opredjeljenja za Boga, sjedinjujući se svojom žrtvom ljubavi s Isusovom na križu.

Zamolio je Isusovu Majku, koju župljani ove župe časte kao Gospu Fatimsku, da o stotoj obljetnici svojih ukazanja moli s nama i za nas da ne postanemo ljudi otrovani u našim srcima i duhovno ne umremo, nego da u nama bude duhovnoga života i ljubavi te novih ljudskih rađanja. Nakon svete mise u župnom domu biskup je primio članove obitelji Filipović, u razgovoru s njim zanimao se za njihov obiteljski život, supružnicima podario novčani prilog, a njihovoj djeci darove.

U Feričancima kršteno peto dijete obitelji Jakovljević

Biskup Antun Škvorčević pohodio je u nedjelju 19. veljače Župu Duha Svetoga u Feričancima i u župnoj crkvi predvodio misno slavlje, tijekom kojega je krstio dječaka Leonarda, peto dijete u obitelji Ivana i Katicke Jakovljević. Na početku misnoga slavlja župnik Vicko Obradović biskupu je izrazio dobrodošlicu. Biskup je u uvodnoj riječi podsjetio kako sa svih strana u Hrvatskoj čujemo da nam je loše, kako se ništa ne može i ne isplati. Kazao je, kako se feričanačka obitelj Jakovljević nije svrstala među takve, nego je posvjedočila da se može biti vjeran u braku te svoju žrtvu i ljubav uložiti u novi život, peto dijete i tako Hrvatsku obogatiti na najbolji način, podarivši joj jedno ljudsko biće, određeno za Božju vječnost. Čestitao je roditeljima na tom svjedočanstvu.

U homiliji je biskup ustvrdio kako ima mnoštvo onih koji smatraju da je stanje u cijelom svijetu, pa tako i u Hrvatskoj, loše. Da su supružnici Jakovljević jedno drugo uvjerali kako se ništa ne može učiniti za život i da nema smisla opredijeliti se za obitelj s brojnom djecom, u kojoj će biti mjesto i za peto dijete, ničega ne bi bilo, ustvrdio je biskup, naglasivši da su oni išli drugim putem, uvjeravajući jedno drugo da je uz pomoć Božju moguće biti vjeran u braku i da nisu nasjeli na priče zla i nemoći koje se čuju po Hrvatskoj, nego su darivanjem još jednoga ljudskog života učinili djelo koje ima vrijednost za vječnost. Pozvao je nazočne da se odupru napasti malodušja i da se uvijek iznova opredjeljuju za vjernost ljubavi, vjernosti i života, za koje nas je Bog osposobio i u braku i na drugim razinama postojanja. Zahvalio je obitelji Jakovljević za njezinu hrabrost i opredjeljenje za život po ljubavi, žrtvi i vjernosti u braku te na njih i na sve nazočne zazvao Božji blagoslov. Nakon misnog slavlja biskup je u župnom stanu primio članove obitelji Jakovljević, zadržao se njima u razgovoru, supružnicima uručio novčani prilog, a djeci prigodne darove.

“Drenovljanin, franjevac, misionar u arapskom svijetu – to je ono što me čini sretnim”

Na svečanom otvorenju obnovljenog Isusova groba, prošlog mjeseca u Jeruzalemu, bio je i fra Matej Ećimović iz župe Bučje, točnije iz Brodskog Drenovca. On je, kao jedini Hrvat u povijesti, prisustvovao i otvaranju Isusova groba što je, prošlog listopada, učinjeno zbog obnove. Naime, fra Matej je jedan od čuvara ovoga svetoga mjesta.

– Dan i noć punih 6 mjeseci radilo se na bršenju i statici, a radove su izvodili konzervatori iz Atene. Svečani dan otvaranja obnovljenoga Sveto-

ga groba proslavili smo ekumenskim slavljem 22. ožujka i ponovnim blagoslovom Edicule – rekao nam je u fra Matej u razgovoru koji smo vodili e-mailom i Facebookom.

U Svetu Zemlju fra Mateja je odvela pomalo neobična želja koju je imao od djetinjstva.

– Ulaskom u Red sv. Franje, zatim svećeničkim ređenjem, nekako sam odmah znao što želim u svojem životu: biti svećenik, franjevac ali ne župnik i kapelan. Moju želju i odluku za odlazak u misije i to u kraj koji nije baš popularan, iznio sam svojim poglavarima prije tri godine nedugo nakon samoga ređenja. Ostali su u šoku. Bliski Istok? Čudili su se – prisjetio se fra Matej.

Prvu službu dolaskom u domovinu Isusa Krista dobio je u samostanu u Nazaretu, gradu koji je 90 posto nastanjen muslimanima. – Već prvi tjedan dogodio se susret koji je samo učvrstio moju želju da provedem svoje zvanje i dio života na ovim mjestima. Vraćajući se jednog jutra iz francuske bolnice u kojoj sam služio misu za bolesnike, presreo me momak s pištoljem u ruci, naslonio me uza zid i rekao ovo: Najradije bi te propucao da mogu. Kasnije sam zaista shvatio gdje sam i realnost Bliskog Istoka. Biti kršćanin, onih 2% cjelokupnog stanovništva, otvorilo mi je pogled da bolje shvatim što zaista znači biti to što jesi – kaže fra Matej.

Nakon godinu i pol dana odlazi u Jeruzalem, u baziliku Božjega groba, u jedan od najstrožih samostana u cijelom franjevačkom redu. Toga se, priznaje, pomalo pribojavao jer je kao osoba otvoren, komunikativan, sklon dugim šetnjama po prirodi.

– Naš život samoga bratstva izgleda ovako: uvijek nas u svetištu mora biti deseterica braće, sa svih strana svijeta. Jezik sporazumijevanja je talijanski. Radni dan počinje u 23:00 molitvom u koru koja traje skoro sat i pol nakon čega odlazimo na poč-

nak. Prva misa u bazilici Božjega groba je u 4:30, a u 6:10 je molitva Trećega časa, a zatim pjevana zajednička misa na latinskom jeziku. Slijedi doručak, dežurstva i obveze unutar samostana i svetišta. U podne je ručak nakon kojega imamo sat i pol za spavanje. Slijedi korska molitvu, a u 16:00 pjevana procesija pa dežurstvo. Pitanje sna, sveukupno spavanje od pet sati u dva navrata, je nešto na što se organizam brzo navikne. Na službi smo 6 tjedana nakon čega slijedi tjedan dana izvan svetišta. Tada odlazim u pustinju Negev i Judejsku pustinju gdje poznajem beduine i njihov način života. To je moj svijet u kojem punim „baterije“ – objašnjava.

U budućnosti, nakon boljeg utvrđivanja arapskog jezika, želi otići u Siriju i Irak. – Pomalo ludost reći će mnogi ali, to sam ja: Drenovljanin, franjevac, misionar u arapskom svijetu – to je ono što me razlikuje od ostalih mojih kolega, ali me i čini sretnim - dodao je fra Matej. (Vesna Milković)

OBITELJ TOPČIĆ IZ PODVRŠKOG JE POLA STOLJEĆA U ZVONARSKOJ SLUŽBI

Nema ništa ljepše nego jutro započeti zvonjavom i molitvom

Tekst i fotografije: Višnja Mikić

Obitelj Topčić iz sela Podvrško u župi Cernik prije punih 50 godina prihvatila je zvonarsku službu. Zvonio je Marijan pa njegova supruga Ana, a nakon njihove smrti nastavio je 54-godišnji sin Željko. Ukoliko zatreba, zvone snaha Višnja, brat Vlado pa i nećaci.

–U crkvu dolazim najmanje tri puta dnevno zvoniti „Pozdrav Gospi“, a osim toga, zvonim za mise i sprovode. Još uvijek potežem uže-tako smo navikli od davnina. U prošlosti Podvrškog zvonilo se i na požar i „na oblak“. Vjerovalo se da zvuk zvona rastjeruje oblake, ali ja mislim da je zvono u to vrijeme poticalo vjernike na molitvu kako bi se Bog smilovao i sačuvao usjeve od leda. Uvijek se zvonilo i za pokojnike - kazuje Željko.

Topčićevi su redovito ustajali u 5.30 kako bi u 6 sati zvonili „Anđeo Gospodnji“. Uvijek su imali punu staju blaga, ali sve su zbrinjavali tek po dolasku iz crkve. Željko ističe kako mu je najljepši dio jutra odlazak u crkvicu, zvonjenje, a onda mir i tišina pred Presvetim, molitva za blagoslovljen dan.

Poslije toga ide kući i prihvaća se dnevnih poslova.

Željko također uređuje kapelicu sv. Šimuna te je jedan od čuvara tradicijskog pjevanja u svom selu. Ovdje se do danas sačuvao napjev koji žene pjevaju na Veliki petak. –Dolazili su u Podvrško i iz radijskih postaja, snimali naše žene kako pjevaju - ističe Željko koji i sam rado zapjeva s vjernicima pa smo i mi čuli dio ovog drevnog korizmenog napjeva:

„Kad Isusa osудиše, na rame mu križ staviše, od drveta jako tvrda, da ga nosi na vrh brda. On na putu teško strada i pod križem triput pada. Za njim draga Majka stupa, u suzama sva se kupa. Utješit ju Isus želi, obazre se, pa joj veli:“ Ne plač' mila Majko moja, to je volja Oca moga...“

A ako zvonar Željko nije kod kuće onda je vjerojatno na nekom od marijanskih hodočašća. Velik broj ih je i sam organizirao i vodio mještane u većinu marijanskih svetišta i prošteništa. Često i rado hodočasti u naša biskupijska marijanska svetišta te u Međugorje.

